

אקרופוליס

מגן בהוצאה

אקרופוליס החדש

בית ספר לפילוסופיה

בדרכם

פילוסופיה

תרבות

התנדבות

גיליון מס. 81

יוני 2020 – אוגוסט 2020

אקרופוליס קי' 2020

תוכן עניינים

עורכת העיתון:
עפרה בהרב
עיצוב גורדי ופקה:
עפרה בהרב, ליטל בספין,
עגבל בורד, שי פארן,
שרה מושלם חזקה
שרה מושלם חזקה:
ערבה לשונית והגאה:
אסנת ליפסן,
יסמן פיאמנטה שמי^ר
ערנון אקרופוליס החדשיה,
עמותה למטרות רוחה
מספר 5-012-144-58
רשון עמותה מס' 5222
כתובת דואר אקלטורי
magazine@newacropolis.org.il
תוכן המאמרים והמודעות
בעיתון על דעת הכותבים
ועל אחריותם בלבד
והתמכנות מארכליון
אקרופוליס החדשיה.
www.newacropolis.org.il

עיצוב השער:
שרה מושלם חזקה

24 התנדבות <small>חניתה מרני</small>	4 פילוסופיה לחיים <small>רונית חליבי רשות מס' 11</small>
26 לבחור את הגנים שלי? <small>איימי בן שושן</small>	10 אם, למה צריך? חג לאהבה? <small>רעות פרידמן רשות מס' 11</small>
32 בטהובן - האיבור האמון והפילוסוף <small>מתן עופר רשות מס' 11</small>	15 הכל זה חומר והכל זה רוח <small>שי פארן רשות מס' 11</small>
38 שיחה עם אלוהים <small>לירון יוספה רשות מס' 11</small>	20 קורס פילוסופיה בדרכם חיים <small>רשות מס' 11</small>
42 אייהאד שלוי <small>ענת סלע רשות מס' 11</small>	22 אירועים נבחרים <small>רשות מס' 11</small>

קוראים יקרים,

עפרה בהרב

(כמו אהבה) בחים שלנו, כל הזמן, בקשר הדוק עם הפעולות שלנו. על הדרך שבה תנועה עוזרת לנו להגדיר את הרוח ואת החומר, את המפגש ביןיהם ואת הגבול שמאגדים כל אחד מהם, בותבת שי פארן במאמר **"הכל זה חומר והכל זה רוח"**.

האם ניתן **"לבחור את הגנים שלי?"**, שואל איתי בן שושן במאמרו-סיפורו סביר רעיון האיגניטה, ובפרט על היכולת שלנו לבטא את אותו כוח פנומי ואת ההתקבוננות שלנו, גם מעבר לנسبות חיננו ולגנים שאיתם נולדנו. בשנה זו מצינו 250 שנה להולדתו של בטהובן, ואנו מוסיפים את נקודת המבט הפילוסופית על חייו במאמר **"בטהובן – גיבור, אמן ופילוסוף"**.

המאמר **"שיחה עם אלוהים"** מיפורם מחדש ברוח התקופה, ומצמין אותנו לשאול את עצמנו על האם יש אלוהים בתוכנו? האם קיים משהו גדול יותר מהנרא להען?

המאמר **"אייהאד שלוי"** סוגר את העיתון שלנו מאותו מקום שבו התחיל – הקשר שלנו עם ה"אחר". סיפור אישי, אמיתי, על המganנות והגבולות המפרידים בינינו, ועל הדרך לחצות אותם, למרות הקושי והכאב.

שלכם,
עפרה בהרב, הוצאה לאור

עיתון הקיץ שלנו יצא אחרי תקופה ארוכה בה היינו ספונים בביטחוןינו, תחת סגר ומגבילות, שהלך זו תקופה. אך יתרה מכך, היה זו תקופה שחייבת אותנו לעצור, הזמינה אותנו לחוש, בותבת שי פארן במאמר **"הכל זה חומר והכל זה רוח"**. בימים אלה בולנו הכרנו מחדש את הבית בו אנו גרים. חלק מאיינו חוו אולי את הצפיפות והתקהלות שבו, וחלק דזוקא את הבדיקות והrisk. ובמו קירות הבית שבו אנו גרים, כך גם קירות בינו הפנימי; זה שנמצא עמוקément פנימה, בתוך תוכו של הלב, היכן ששוכנות הכוונות הטהורות שלנו, היכן שאנו מתחשים שלווה ומוצאים שלום.

עיתון הקיץ שלנו מדבר על הכוח הפנימי הנמצא בכל אחד ואחת מאיינו. כוח פנימי שהוא יהיה שם תמיד. בוח שלעתים אנו שוכחים שהוא קיים, לעיתים דקוקים למדור בקיומו, ולהזכיר את הימצאו. בוח שמאפשר לנו להתמיד, להתמודד ולכובן את צעדינו הבאים.

רונית חליבי, בראשיתו **"פילוסופיה לחיים"** מכובן אותנו להתבונן על הקשר שבינו לבין الآخر, דרך המשפט ממוקוטינו **"ובשאני לעצמי מה אני"**.

במאמר **"אם, למה צריך חג לאהבה?"** הופכת שאלתו של ילד תם לשיעור גדול על האפשרות להיות את הערכים

רונן חליבי

צילומים: ליטל בספין

פילוסופיה לחיים | רשימה מס' 11 וכשאני לעצמי מה אני?

"**הוא קִיה אָוֶר, אֵם אַיְן אֲנֵי לִי, מֵי לִי. וּבְשָׁאָנִי
לְעַצְמִי, מָה אֲנֵי. וְאֵם לֹא עֲבָשֵׂיו, אִימְתָּה.**"
(אבות, פרק א, פסוק י"ד)

שהחל להיות מכונה: ריחוק חברתי. אנשים בכל העולם התבקשו להישאר ספוגנים בbatisיהם, לא לצאת אל העולם ובעיקר לא להיות בקשר אנשי אחרים. נראה שגם במהלך פתיחת הסגר, שהחל להתחמש במקומות אחדים בעולם בעקבות חטיבת דברים אלו, היה צריך להמשיך לשומר על מרחק פיזי בין אנשים כל עוד לא ימצא חיסון שבודק וברור שככל הוא להתחמודד עם סכנות המחלה.

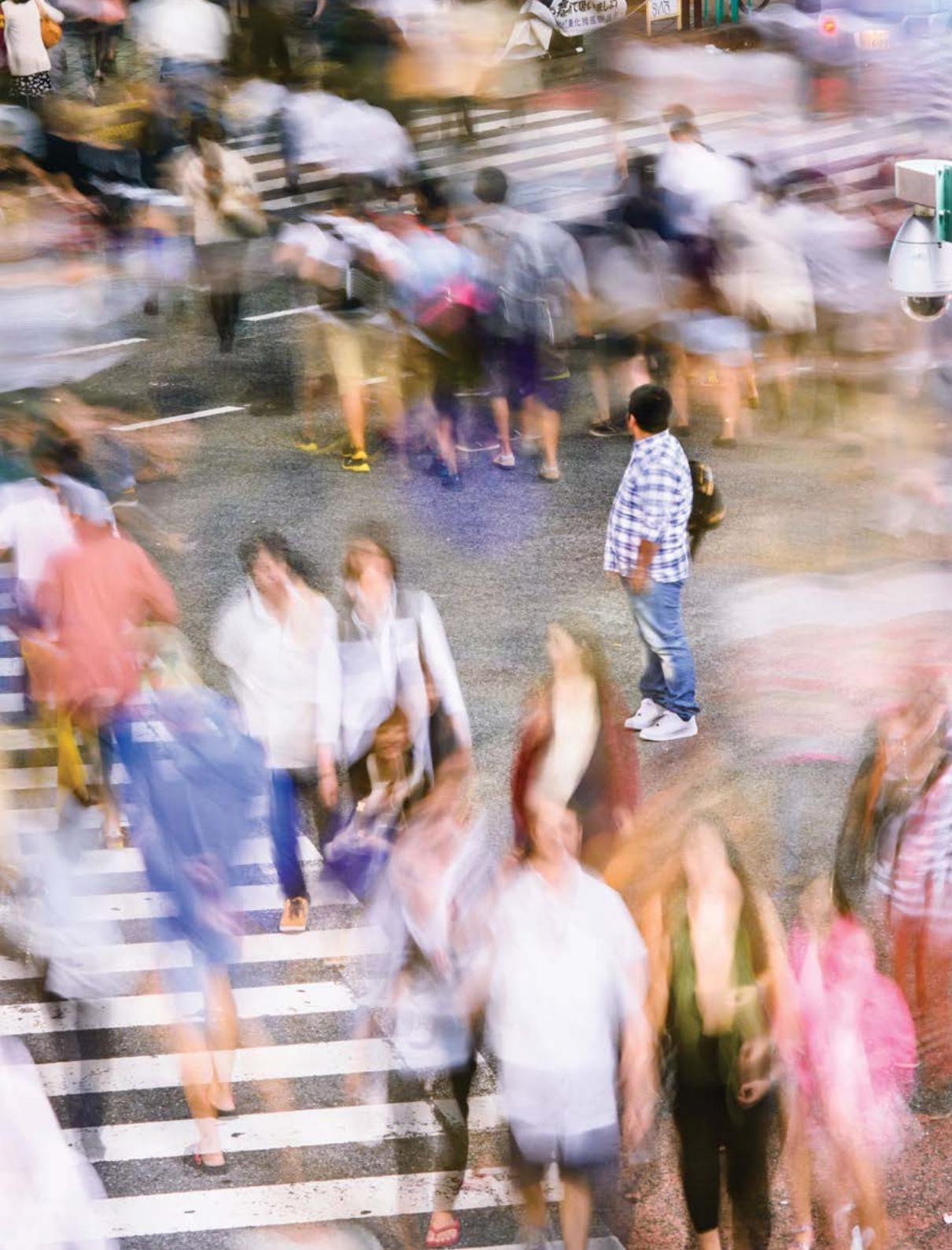
ההתמודדות הדצת, שנראית הגיונית לבוכת הנסיבות, לנוכח סכנת המות בתוצאה מן המחלת, מציפה את השאלה הפילוסופית – מה משמעות החיים המשותפים של בני האדם, ומתובה נגזרות שאלות רבות אחרות.

אני בותב שורות אלו בסוף חודש אפריל 2020, בעת שהעולם נמצא בעיצומה של התמודדות עם מגפת הקורונה.

רבות דבר ועוד ידובר על המגפה, המקורות שלה, ההשלכות שלה, האתגרים שהוא מציפה ברמות שונות של המציאות האנושי וההזדמנויות שהיא מביאה עימה.

אני מבקש להביע על היבט אחד, שחשיבותו והתוקף שלו הם הרבה מעבר למגפה בדעת או אחרת, והוא הקשר בין אני לאחר.

אחד הנגדות המידיות והברורות של הניסיון לצמצם את ממדיו הידיוקות במחלת, הוא הצורך במה

אדם גודל, מתבגר
ומתפתח לקחת
אחריות גודלה
יותר על חייו. הוא
כבר אינו מבית
על הנסיבות ועל
גורל עיוור שבא
לכוננו, אלא יודע
שיש ביכולתו
לכון בעצמו את
חייו

האם יכול אדם לחיות חיים מלאים בלבד? האם הוא יכול להיות מאושר בלבד תחת אחריהם? האם החיים
במונע העמוק של המילוי הבלתי, בגין מתחילה התהילה של המשותפים בין בני אדם, כפי
תהליך התὔורות האדם.

ובשאני לעצמי, מה אני?
אבל התהילה אינה מסתה ולא יכול להסתהים אצל האדם היחיד בלבד. יותר מזה, כבר בשלבים ראשונים ייחסית של התὔורות האדם לאפשרות שלו לשאול, להטיל ספק, לחשוב ובוקר לחת את גורל חייו בידיו, הוא קולט באופן ישיר שכמהו כל האחרים יכולם וצריכם לעשות, ושלמעשה חלק אימננטי מתחילה החשיפה והגילוי שלו את עצמו ובהתקאה את העולם, כולל עצמו, ותפקידו בתוכו את הצורך הקיים, כולל בתוכו את הצורך שהוא למד לחיות יותר ויותר.
הישרדות. לחיות יותר מאשר, למשל, לעבר מרמות חיים בסיסיות-יצור חברתי, שהוא זוקק לאחרים אינטינקטיביים באישיות שלנו, חיים שיש בהם פחות יכולת בחירה עצמאית, חיים רחבים יותר, של שאיפה ומימוש של מישורים נפשיים ואך רוחניים. חיים אלו מתפתחים בכל שפוקד יותר אדם אתינו, בכל שהוא מבקש לצאת מאזור התלות האגו הביסטי שלו וללמוד לחיות יחד ובדיאלוג מתחש עם האחרים שמסביבו.

על פי הבודהיזם, בתרגול של שע הפרמייטות, שהן איביות שצדין אדם להציג כדי לבנות את תודעתו, גורל עיוור שבא לבונו, אלא יודע שיש ביכולתו לכון בעצמו את חייו, לפחות במנדיים הפנימיים שלהם. יש לו חירות מוחלטת, למשל, להחליט איך הוא יגיב לבן נסיבות האנוכיות שלו ביכולת לדאוג לאחר. חייו, גם אם הן מגיעות מחוץ לו ואין לו שליטה עליהם. זהו לב ליבו

בלום. אבל הוא עומד בתוך קשר...
דע את האמת במלוא מובן המילה:
לא 'ל' אין אדם יכול לחיות. אבל
החי עימו בלבד אין אדם!¹

ובור מעמיד את לב החיים האנושיים הממשיים על היבולת של האדם להיפגש באמת עם الآخر. באחר זה הוא בול את עולם הטבע, את בני האדם האחרים ואת המפגש האPsiורי עם האלוהים.

הוא מתר את אפשרות המפגש בנדירה ודורשת נוכחות שאי אפשר לקיימה מתחן الرجل. לא בכל פעם שאדם פוגש בשבע, או בני אדם אחרים, אכן מתקיים מפגש. פעמים רבות, אולי רבות מדי, המפגש הוא פורמלי ואובייקטיבי ומתבסס על הניסיון ועל מה שהאדם מדמה שהאחר הוא, אבל אין בו באמת מגע אמיתי, אותנטי, טרי וייחודי – מפגש. ובכל שהאדם חי את חייו ללא מפגשים באלה, חייו חסרים, אין הוא אדם (!) אומר בובר.

"בְּלֹא עַמְדָה בְּתוֹךְ קָשֶׁר מִשְׂתַּחַף בְּמִשְׁמֻות, בְּלֹא מִרְאֵה שְׁאֵנָה רָק בְּתוֹכוֹ וְאֵינָה מְחוֹצָה לוֹ. בְּלֹא מִשְׁמֻות הָיא פָעֹלָה שְׁאֵנִי מִשְׂתַּחַף בָּה, וְאֵין אֲנִי יָכֹל לְקֹנוֹת אָוֹתָה לְעַצְמִי. אֲםִין הַשְׁתַּחַפּוֹת אֵין מִשְׁמֻות. אֲםִין אֲנִי קֹנוֹת עַל עַצְמִי, אֵין מִשְׁמֻות. בְּלֹא שְׁמָגָע עַם הָאֲתָה, יָשַׁיר יוֹתֵר בָּךְ הַהַשְׁתַּחַפּוֹת שְׁלָמָה יוֹתֵר."

ואם לא עבשוין, אימתי? מסתורין ואשליה נוספת בולטים בחיה האנווש, ומboseאים בהנחה שיש לנו לאדם דמן רב.

מה הבעיה עם הנחה זאת?
ראשית עצם הבדיקה שיש לנו זמן רב לבורה, היא מאוד לא ברורה.
מהו דמן רב? והאם באמת יודע אדם

המידות הטובות (יש אמורים שהנצרות אימצה מאפיון מאיריסטו). את המידות הטובות היא נדיבות שתרגולה מבקש לעוזר לאדם להגיע למצב של אי-Anonymity ויכולת אופתיה ברירה בפנים האחד. מרקוס אורליוס, בספרו "מחשבות לעצמי", מנסה את הקשר בין היחיד לאחר דרך דימוי מן הטעב: "מה שアイינו מועיל לבורת אף איינו מועיל לדברה".

וכך הלאה... אפשר להזכיר דוגמאות רבות לאוֹתוֹ העיקרון, שכרכובים חify

הגדיל לומר בעניין הפילוסוף היהודי הנודע, מרדיי מרטיין בובר בספרו המפורסם ביותר, "אני ואותה".² מרטיין בובר מציג את רעיון הקשר של היחיד לא האחרים בצורה מאוד חרצת ומיחודה.

"אני מתחווה מול 'אתה'; עם היולדוי אני אומר 'אתה'. חי מכם כל כולם מפגש".

ובור עשה הבחנה בין שני אופנים

דרכם אדם יכול לחזות את חייו: "אני-לך" (it) באנגלית. בבור משתמש בגוף שלishi נטול מגדר כדי להעיד על קשר מנוכר, על יחס שדונה ליחס לעצמי, אין מושות. ככל שהמגע עם ה'אתה' ישר יותר בך ההשתפות שלמה יותר".

חיי אנוש אינם מתחזים בפעולות יוצאים בלבד. אין הם עומדים רק על פעולות שמכוננות לפני משה. אני תופס מהשו. אני חש משחו. אני רוצה משחו. אני מרגיש משחו. על כל אלה וכיווץ בהם אין חי אנוש עומדים. כל אלה וכיווץ בהם מיסדים את מלכת הלא. ואולם לממלכת אתה יסוד אחר. מי שאומר אתה אין בידו משחו, אין בידו

סניפים בישראל

סניף חיפה
אלחנן 16
טלפון 04-8381610

סניף ירושלים
הגשיא 4, קומה 1
טלפון 02-6221399

סניף כפר סבא
ויצמן 89
טלפון 09-7665799

סניף ברמיאל
ערבה 9
טלפון 054-2182202

סניף פרדס חנה בכרוכ
רבי עקיבא 15
טלפון 058-5842862

סניף קריית
דפנה 3א', קריית ביאליק
טלפון 04-8402660

סניף ראשון לציון
ד'ボוטינסקי 16, קומה 3
טלפון 03-9561002

סניף תל אביב
סלומון 7
טלפון 03-5104426

www.newacropolis.org.il
info@newacropolis.org.il

פילוסופיה

חכנית למדדי אחהיה בכל סניפינו
ברחבי העולם שמקורה בלימודים
שהתקיימו בתקופה ההיסטורית.
בתקופות שונות היסטוריות.

תורת

אנטיווירטמים אמונות ווסקסים בה בכלי,
על מנת לגעת בלבו והקלה, להעניק
לעוור ולוחבר לאדם מיהו ומה הוא
יוביל לרהייה.

התנדבות

קובצת מתנדבים שלנו מקיימת,
פעילותות למען הסביבה והקהלת,
המחשבות על ערכו הנדריבות,
הסובלנות והאהווה. גם מ"שאיתן חבר
באקרופוליס מודמן להצורך לפילוסופיות
השונות.

עקרונות אקרופוליס החדש

אקרופוליס החדש היא תנועה של אנשים החולמים על עולם טוב יותר, המתחילה קודם כל ולפניהם הכל באדם טוב יותר. אדם זה נמצא בתוך כל אחת מאיתנו – זה המבקש לגעת בחווים, לראות את الآخر ולהזכיר לדיצה העממית שאחננו חלק ממשחו רחב יותר.

המילה "אקרופוליס" משמעה "העיר העלוה" – אותו חלק גבוה בעיר יונן העתיקה, המסלם את החלק הגבוה באדם (בדומה לكونספט של "ירושלים של מעלה"). בבלונו יש ערים "נמובות" – מקומות של אגו ונפרדות, אבל בבלונו יש גם מן הערבים האוניברסליים – הטוב, הצדק, היפוי, האומץ והאמונה. אנו מאמינים שהעולם ריום זוקן למידה רבה יותר של "ערים עליזנות" באלו – אשר אין בגוות מaban, אלא מבני אדם המכפשים להכיר את עצם ולגלות מה חדש את הקשר הנסתור שמחבר אותו זה זהה, לטבע ולמורשת האנושית.

אקרופוליס החדש היא ארגון בין-לאומי ללא משרות רוחות, הקיים מאז 1957, ביותר מ-60 מדינות, ופועל לאורם של 3 עקרונות מרכזים:

אחדות

קידום אידיאל של אחדות בין-לאומית הבוססת על ביבוד המועלות האנושיות, ללא הבדל של גזע, מין, תרבויות, דת, מעמד סוציאלי ובdomה. הכרחי היום, יותר ממתייד, לחפש ולראות את מה שמאחד בינו לבין פני מה שמספריד בינו לבין והופך אותו לנוויים, לבארה. האידיאל האנושי הוא אוניברסלי, חזקה גבולות ומדיניות. הוא מבקש מאיתו להעתולות מעבר לדוחות הדמניות והഫידות, שבחן אנו נאחים, תוך ביבוד ההבדלים המיחדים אותנו, המרכיבים את הצעדים השונים בקשת הצעדים האנושית.

ידע

טיפול אהבת החכמה דרך הלימוד השוואתי של הפילוסופיות, הדתות, המדעים והאמנויות, מושררתקדם את הידע על האדם, על חוקי הטבע ועל חוקי היקום. בעולים שעוזרו הידע ונגיש אך גם עלול להביעו אוטו, בראינון ובעדות, חשוב להזות את הדעת המהוית של המסות האנושית, העתיק באנושות עצמה. ידע זה נוגע בצורך שהיא לאדם מודע ומועלם להביני את מהותה ואת המיצאות סבבו. דרך לימוד של מקורות חכמה שונים, המבאים זיוותונות של הסתכלות על המציאות, ניתן לראות בזרה בהירה יותר את הפאל בולו, ולא רק את חלקו השוניים.

התפתחות

פיתוח הטוב ביחס לשפטניציאל האנושי, תוך קידום הגשמה האדם בפרט ושילובו בחברה ובטבע, בגוזם אקטיבי ומודע לעמץ שיפור העולם. אנו מבינים כי התפתחות מאוזנת ומקיימת של עצמנו, ומימוש התכוונת הטובות ביחס של הטבע האנושי שלנו, הם ככל הנראה הערוונה הייחודית להתקדם לעבר עולם טוב יותר. בבלונו יש פוטנציאל עצום של מעלה, אך בכלל, רוכב גורן חבר. לנו אנו רואים את ההתפתחות הפיזית בהכרח מובדי – המת@mail בהשתתף הרמוני בין המחשבה, הרגש והפעולה, ומוביל לה חיים מאושרים יותר.

אני מניה שתשובה לשאלת זאת צריך כל אדם ואדם לענות.

הຮושם הכללי שלו, הקשור גם לניסיון חייו, הוא שצד בובר בשטען שברירתי המחדל של חי האדם מתנהלים לא בכאן ובעשייו ומבוססים על ניסיון חיים שככלנו צברנו וצוברים, ויש בו הגיון ותועלת אבל גם מחיר, מחיר בבד – חוסר במפגש – המגע החי וההורטש נמנע וחסר.

לכן יכול להיות שאחת ממתנות הזמן שבו אנו חיים, היא להזכיר לנו כמה חשובים האחרים בחינוינו, במאזועים לתפוס מה היה ואיך היה, בדרך כלל בדאגה. מה שקשה ביחס וכמעט בלתי אפשרי הוא להיות באנו ובעשייו ברגע הנוכחי.

מדוע? משום שחיים ברגע הנוכחי מבקרים מהthead ערנות, תשומת לב, ריבוץ, מפגש אמייתי וראשווני עם כל מה שהוא ועימיו והוא הרוי נג בערך לעתיד.

אבל מה יש לו באמת? את העבר שעבר? את העתיד שעוד לא באן? לא. יש לו את הבאן ובעשייו, שיש אף מגדים ואומרם שהוא הנצח. "באן הנצח": ההtagלוות של נוכחות באן ובעשייו" (בובר, "אני ואתה").

אך בסיבות החיים, בדמות מגפת הקורונה, שלוו אותנו הרחק איש מרעהו, אל הריחוק החברתי.

אבל האם לפני בן הינו באמת קרובים?

אם היו חינו מבועסים על המפגש "אני-אתה" או שמא למרות שפע של אמצעים ואפשרויות זמינות כל בך, לא היה בינו יותר מ"אני-לז"?

במה זמן יש לו? אבל חשוב מכך, באשר חי אדם על פי הנהנה שיש לו זמן רב, ההשלבה של בך בדרך כלל היא שהוא נמנע מפגש אונטטי, בפי שמתארו בובר.

לבני אדם קל יותר להיות בעבר, תוך שהם שרוויים עדין בנסיבות העבר שוב ושוב ללא יכולת שינוי או שחרור, או בעצם תוכן שם מנסים לתפוס מה היה ואיך היה, ובעשייו ברגע הנוכחי.

מדוע? משום שחיים ברגע הנוכחי מבקרים מהthead ערנות, תשומת לב, ריבוץ, מפגש אמייתי וראשווני עם כל מה שהוא ועימיו והוא הרוי נג בערך לעתיד.

אבל מה יש לו באמת? את העבר שעבר? את העתיד שעוד לא באן?

לא. יש לו את הבאן ובעשייו, שיש אף מגדים ואומרם שהוא הנצח. "באן הנצח": ההtagלוות של נוכחות באן ובעשייו" (בובר, "אני ואתה").

אך בסיבות החיים, בדמות מגפת הקורונה, שלוו אותנו הרחק איש מרעהו, אל הריחוק החברתי.

אבל האם לפני בן הינו באמת קרובים?

אמא, למה צריך חג לאהבה?

רעות פרידמן

עיזוב: שירה
מושלם חזקה,
עפירה בהרב

הרהור על שאלת חם של ילד בן שבע, ילד החבוי אולי גם בתוכנו, שמחזיר אותנו לנקודת המוצא - כולנו רקמה אונושית אחת, קשררים ואחראים זה לזה וגורלנו אחד. על הפשטות של הצורך הבסיסי בכוח רפואי ומאהד בימים של קריישה של המוכר והידוע, ועל הניסיון לחיות על פיו למרות הנסיבות.

מיין ציון מחדור, עצירה, שאיפה לגלות בחודש פברואר בכל שנה, אני, ובתח שכמוני, מתעמתים עם סוגיות הדזהות והשייכות במינגים השונים. התהוננות על מה שיש ואמרית תודה; זה איננו מובן מאליו, ובעצם, יש יותר "יש" מאשר שנדמה לנו.

בilibio של חדש עmons ציונים אלו, פנה אליו בני, כפי שהוא נהוג לעשות מעת לעת בניסיון להבין את הרצינול של דרכיו העולם, ובדרכנו הרגלית מבית הספר שאל: "אמא, למה צריך חג לאהבה? הרי אני איתך כל הזמן, אוהבת אותך כל השנה, וגם את אבא, אז למה קוראים לזה חג? למה זה לא רגיל? קצת מצחיק שלאהבה יש חג, לא?"

שאלתו מיד מוססה בי משחו לב; הרגשתני שנפתח מיין חום פנימי, שעלה לפני מעלה עד להחיים, והוביל

במיון מחודר בכל המשפחה ויום (לשבוער יום האם), יום האישה ויום האהבה שצדורים להם בסמכיות, המבקשים לעורר הכרת תודה, ופותחים פתח לשאלת – עם מי יש לי קשר של אהבה לו אני מוקיר תשומת לב מיוחדת ביוםים אלו.

להורים שבינינו, מצורפת בדרך כלל דרישת (מעיקה) של תמורה משפחתייה, חייגות בגנים, יצירות אומנות מבית הספר או ציפייה למתנה מבן הזוג שחצין, לא פחות, את חידוש הברית שלנו זה בעבר الآخر.

לרצון מיד לחבק את הדאשוט מתחת למפלטייו הנשרכים מאחוריו ושערו הפרוע.

זה היה אחד מאותם רגעים של תהייה תמים, מין מהו בסיסי שכזה, שבך גאה על עצם שאלת השאלה, ובورو לשניינו שזכה רגע לדיברין, ומדובר בשאלת מהותית וחשובה מאיין במוחה.

כאמ פילוסופית, נערךתי תוך פחות מדקה לתשובה עמוקה, דיאלוג שננהל בדקות הקרובות על מה אהבה, כיצד הוא נזין שזה כל כך טבעי עבורי – אולי מהתבוננות על מופעים יש לה בחיו מעבר לאנשים הקרובים לו, ואיך היא קשורה לדמינים מיוחדים כמו שקסים וחגיגים, ולמה חשוב לנו לציין מה שחשוב בעינינו באמצעות זמן מיוחד שכזה. אך וכך להגיד להם שלום (או לחתך יף) או להגיד להם גם "שלום" ברחוב מבלי שמכיריהם, להומלץ שבעצם הביש או בנסיבות שהוא עני ומבקש נדבה ותמיד ניתן כי יש לו צורך, ובצד גן העיר גם ליבגנוי שהיא בפילוחרומונית של מוסקבה שנייה אחת קודם.

אותה, היא פשוט ישנה ולא צריך רק לדבר עליה. השאלה היא מדוע אנו – האנשים המבוגרים (הנפטרים במויריים לרוב יליד בן שבע) – זקנים למלימט, להציגו ומתנות לציון מהו שהוא כל כך טרייזואלי, כל כך נוכח, כל כך חי, נגיש ויוםומי.

חשבתי לעצמי – כיצד זה כל כך פשוט בעבורי? למה אין בו ספק או תהיות מורכבות על הכוח הזה שנקרא אהבה? התבוננתי עליו וניסיתי להבין מה החוויות מהן הוא נזין שזה כל כך טבעי עבורי – אולי מהתבוננות על שבоловים ויצאתם אחרי הגוף, על רדי הפירחה באביב, על הקשת בענן, על האנשים שעוברים ברחוב – כמה שונים ודומים בו דמנית, שאפשרcdcadi להגיד להם שלום (או לחתך יף) או לחייך סתם לך גם "שלום" ברחוב מבלי שמכיריהם, להומלץ שבעצם הביש או בנסיבות שהוא עני ומבקש נדבה ותמיד ניתן כי יש לו צורך, ובצד גן העיר גם ליבגנוי שהיא בפילוחרומונית של מוסקבה שנייה אחת קודם.

למרות שלנו זה נראה לא הגיוני, שלא לומר מופרך ואך באוטי, זהה בעיקר היכולת להיות, ללא חד או רתיעה מהה שיש. קיבל את זה – זה שכן, עבורי – הרי שהאהבה היא בכלל, בכל רגע, בכל דבר. בכלל איש, בכלל יצור ברא, אלוהים בכלל והכל בו, שכן הכל בברא בצלמו. כך גדול, כך הוא קולט, מבין וחוי את הטבע ואת ביוטיו – אמת פשוטה. בועה של קסם על –

זמן, שהמציאות על כל מרכיבותה היא משעת אותה בתירוצים וניתוחים רצינניים. כ"רואים" אותה וחווית

למעשה מדובר בשאלת רשותה. עמדתו יציבה ובחירה ביחס ובחירה הנחbatchט למושג הנחbatchט והשגור לו אנו, קוראים אהבה, הוא חווה אותה באותה באותן בלתי

אמצעי, ואולי אני היא זאת שזוקקה להרהורlama מהות זיהה הסתובב

בhaiudraה אנו חשים חסרים, מרוקנים, חסרי אונים, מפוחדים ובודדים. לאhabה גם תפקיים רבים כל כך בחברה, מקום בו הרובת סוג ונסחף, ולו מימדים ורבדים רבים. הצד המועוצב חברתיות שבי, שהובנו בו תבניות של "נורטטיביות" השתייכות להקלות נאלו ואחרות, הם שנונותים לו ממשמעות, תוקף ואשרור. בלהדייה נרגיש קושי בגיבוש של דמות ומחושת ערך ומסוגلات שהיו מתמוססות כדי היישרדות בלבד. אנו איננו חיים, יש לנו צורך אנושי בקרובה, בחום, באמפתיה, ובהכוונה הבסיסי להיות אחד עם הכוח היוצר אל האגובה יותר בתוכנו, שכמה למאע אנוושי. אך אם זה כך זה בסיסי, מנייע הכל ומסביבו גלגל החיים – מדוע לא נחוויות האהבה בכדתם ביוםיהם?

אולי מכיוון שתהליין החיבורות והתהווויות. מדבריו הבנתי וההשפעות הגלובליות, האופן בו אנו שבעורו, כמו משחק, העולם כולל אלוהים, ובמובן זה האהבה היא כאן ובעשו. שאי סיבה אמיתית היא צו בנו להתגבר מוקדם מדי; דרך אחרת לא להיות אותה בחוויתה. שילמנו מחרים אישים ואחרים על כך, ולמעשה התרחקנו מלהאמין.

נהיינו ספקנים, עם תובנות, מרכיביות והיגדים שמסבירים לנו כי האהבה היא רגש שמצויה לנו, שמדובר בנכס חמקמק, שעוד רגע אזול ובורח לנו בין הידיים. הפכנו לחלוים בהכרה חיצונית לצורך אישורו המקום הטבעי של הילד. לעיתים, בעיניהם מוגבלות, אנו דורשים לחזור לכוח שלו עליון שמנע מתוך אходות, לעבר השלמה וחוויה של מיזיו וסיפוק, יש יגוזו אפילו של יעד. לא רגשי אהבה אין לתינוק פבי הרცפים המוכרים: חברות, דוגיות, מגע אנוושי תינוקות מותם. מבוגרים,

של בידיות וקשי. מדוע הפעדר? מניין הוא מגיע? הרי מדובר בכוח העבע העצום שנקרה אהבה, שהליך ונשחק, ולו מימדים ורבדים רבים. הצד המועוצב חברתיות שבי, שהובנו בו תבניות של "נורטטיביות" החדר החוויה היא בלתי אמיתית, כמו השלב של בני בית, והכל אחד, טבעי ונאי. הוא נתון בمعنى חלום של אחדות, קיימת הפשות של הצורך הבסיסי להיות אחד עם הכוח היוצר של העולם, הבורא האוהב והמחבק. בהירות המציאות נטאסת בפשט שלה, כפי שהיא, ללא פיטררים שבאים מאוחר יותר ומכסים בתירוצים, ניתוחים והתפלוליות. מדבריו הבנתי שבעורו, כמו משחק, העולם כולל אלוהים, ובמובן זה האהבה היא כאן ובעשו. שאי סיבה אמיתית היא צו בנו להתגבר מוקדם מדי; דרך אחרת לא להיות אותה בחוויתה. שילmono מחרים אישים ואחרים על

כל כך נכון, מעורר הרשאה, אך גם כל כך רחוק מאיינו. מדוע? למה אייבדו מהותם, מהפaliasות של הטבע, מההשתאות מהסדר, מהכח הפורץ של המחדד; ומדווע ניצחו הפילוג, השנאה, החורבן, והפחד?

במקורות עתיקי יומין נכתב על האהבה; בטקסטים, בכתב ית, בשירה, ואפילו בפשות בשאיפה האנושית הבסיסית לחזור לכוח שלו עליון שמנע מתוך אходות, לעבר השלמה וחוויה של מיזיו וסיפוק, יש יגוזו אפילו של יעד. לא רגשי אהבה אין לתינוק פבי הרცפים המוכרים: חברות, דוגיות,

הכל זה חומר והכל זה רוח

שי פארן

יעצוב: שירה
משולם חזקה

הפילוסופיה מבחינה בין חומר לרוח. אם כך - מהי תנועה?
באיזה מישור היא מתרחשת ומאייה חומר היא עשויה?
שיחה עם רסמוס אולמה, מנהל המחלקה לריקוד
וכוריאוגרפיה באוניברסיטה הלאומית בקובנהגן, על
אמנות, פילוסופיה, תנועה ואיך כל אלה יכולות להיות חלק
מחמי כולנו, אם נסתכל עליון מנוקדת מבט מעט שונה.

לגביו הרעיון שעליהם דיבר, ומאך
נוצר בינוינו קשר ש תמיד אפשר
לצלול תוך שיחות עמוקות על תנועה,
על החיים, על מה שרואים ומה שלא
רואים, על הוראה, על אמנות ועוד.

נפגשתי עם רסמוס לראיון שהפך
לשיחת, והנה מולכם, חקלים ממנה,
שזרורים במחשבותי ותובנותי.

מדוע נ麝ת דזוקא לריקוד בביוטו
של אמנות?

תמיד נשבתי לפעילות גופנית.
משהו בכימיה של הגוף שלי השתקוק
להזזה. לפניו שהתחלתי לרקוד
התעניינתי בהרבה סוגים של ספורט.

זה שנים רבות שעולם התנועה
והריקוד משמש לי פלטפורמה עשיריה
אל מול תוך שיחות עמוקות על תנועה,
על החיים, על מה שרואים ומה שלא
רואים, על הוראה, על אמנות ועוד.

בפרק מאותו מסע, לפני חמישה שנים
פגשתי לראשונה את רסמוס אולמה
(Rasmus Ölme), מנהל המחלקה
לריקוד וכוריאוגרפיה באוניברסיטה
הלאומית לאמנויות הבמה שבקובנהגן,
דנמרק. יצרתי אותו קשר מתוך עניין
בתזה שבtab ומתוך סקרנות גדולה

השאלה של הבן שלו, בבקשת מני
רגע להזכיר בזה. בולנו תחת אותם
הشمימים, אותה אנושות, ממוקמים
ביבשות שונות על הגלובוס, אך למרות
השונות בולנו רקמה אנושית אחת.
רקמה שבעת מפורה חלק מחוותיה,
אולי כדי לטאות אותה מחדש, עם
הכרה. למרות הסבל והיאוש מסביבו,
דזוקאبعث מתחודדים מיליוןים עם
וירוס שמחבר בינוינו יותר מאשר פעם,
מי שהיו אויבים הופכים לשותפי
גורל, המידע שדורם הינו ללא גבולות,
לאהבדל של ذات גזע ומין, בולנו
יחד בסירה הדאת. אולי ניתן לומר
עם הכוח של האהבה, זה שפעם היה
בעבורנו אמיתי, עובדה קיימת, ללא
עורין בכוח מניע של חיים, ובעדותו
למרות הנסיבות,ណע להתגבר,

להתפתח ולנוע למחזות חדשים.

אני מודה על השאלה; פחות הייתה
רואה הגדמניות לצוין שהוא שוכן
כאן כל הזמן. היתי רואה בכל יום,
לעת את הדעת על כמה אהבה הייתה
בו, מה היה חסר - ולמה, לשפר
ולתakan. לא לנסות לשלוות על מה
שאני יכולה, אלא לקבל את הריפוי,
המחללה, הנtinyה שיש בכוח הזה של
האהבה. אני בודקת מה שיש, לא
שיפוט או ביקורת, ומודה על כל מה
שבא, גם אם צורתו גבוהה מהיר לא
פושט. ובחונת שוב ושוב, גם בשיח
היוםומי עם הבן, השכן, חבר לעובדה
ובכל - בינוי לבני, מה המועלות
שביטתי, שקיבתי, שהעברית -
ומוזאת שזה משאב שהוא אין סוף,
הוא מתגבר בעת נתינה ובכוחו יכול
להמיס כל恢. תודה לך בן אהוב,
שהערת אותי. אהבתה.

מצב רוחנו, על האמון שלנו בעצמנו
ובעולם, על חוזיות הערך העצמי, ועל
הזהות שלנו ותפישת העולם שלנו
גם כמו שאמונים על חינוך הדורות
הבאים. המחירם של ברם עצומים.

ומעבר לכך, יש גם המחיר של
דחקית רובד עדין יותר של האהבה
שהיא האהבה הגבוהה, זו שבין אדם
לאלויו. בלבו פנימה, במטורין,
בקשט. לאו דזוקא מבחינה דתית
הלהונית ספציפית, אין הכוונה
להזדהות עם דת כזו או אחרת
וسمיניה, אלא הכוונה לחלק העליון
של הרוח שנאננו - זה שהוא רוצים
להתאחד עמו ברגעי קושי - האם שם
גמרה האהבה?

הירבתי האישית, שהוא גם תפיסתה
של הפילוסופיה העתיקה, היא
שהקשר שלנו עם האהבה אבד,
נשחק, ובמקומו נכנסו לתוכנו קולות
אחרים: חומות של ציניות, הרכבות,
הכחשה, ניתוק ונפרדות שהפכו את
האהבה ללא דמינה עבורה. ואולי
עליה בנו ספק האם היא בכלל קיימת.

אבל ברגע קדשה וטקס שלכם עם
עצמכם - בים, בשבת, בטוויל, בהודו,
במדבר, עם המשפחה - בשאלתכם
את עצמכם שאלות מוחותיות, האם
פגשתם מנווע וכוח זה של אהבה? האם
חוותם חיבור למשהו נעלה ונשגב,
שאין לו מילים אך הסניימנט הורגש
היטב והוא סנטימנט של קרביה, חום
ושVICOT? שהחיכים הם מעבר לגבול,
למרוץ ולמבחן ושיש סדר אחר,
מה שבאמת חשוב בחיים. של מה
שأنחנו מחפשים ולא יודעים למצואו.
אני בטוחה שכן.

איןנו יכולים
באמת להפריד
בין שתי המיללים -
חומר ותנועה -
משום שלא
החותם התנועה
אינה מבוטאת,
אין לה קיום
אם היא אינה
מתגשמת בחומר
כלשהו

בעולם חומר אבל לא דוקא בצורה פיזית?

אצלי זה קשור לתחשוה יותר מלהתחשבה. אל לו לא הקווים שאני יוצר בחלל או המחשבה על איך התנועה נראית, אלא התחשוה של התנועה בחומר שהוא הגוף שלי. לדוגמה, במקרה לחשוב שאני מרים את היד או להתבונן על עצמי מרים את היד, אני חש את זה מבפנים וכן התחשומות שעפה ברוח. בשאני מכובן את תשומת הלב שלי לרובד הזה אני מרגיש שהתנועה לעולם אינה מפסיקה. אני הופך את התחשות שלי לחומר שדרכו התנועה מתממשת.

עלקבות אחר התנועה לא אומר שאני מכחיה שהיא תקרה; זה אומר שאני מסכים להיות מובל. אני בוחר שהතנועה תוביל אותי ובכך אני נותן לה תוקף ומשמעות.

האם אין זה מה שאנו עושים בחינינו? באשר אנו בוחרים להיות מובלים על ידי החיים – אין זה אומר שאנחנו פסיביים, יושבים ומתבוננים איך החיים מארגנים את עצמם. להיפך, זה אומר שאנו עוקבים באופן אקטיבי ומסור אחרי מה שהחצים בוחרים להבא לנו, אחר המקומות והמצבים אליהם אנו מגאים בעדרת החצים.

לפי מה שאתה אומר, חייב להיות איזשהו חומר (פיזי, תחשתי, רגשי, מנולי) כדי שהතנועה תוכל להתמש. אפלטון דבר על עולם האידיאות, העולם בו נמצאים הקונספטים השלמים והמושלמים.

בלשהו. החומר הזה אינו חייב להיות פיזי. בשאני עשוה תנועה יש לה נוכחות מסוימת, שהיא יותר מהתנועה הפיזית – היא הכוונה שלי והרצון שלי שמתבטא דרך התנועה.

בקבוצת המחקר הזה פיתחת תרגול שנקרא "ללכת בעקבות התנועה" (Following the Movement) התנועה קיימת ואני צריכה להרשות לגוף לעקוב אחריה. אבל, אם אני לא עוקבת אחריה – האם התנועה עדין קיימת? האם אני, ב"חומר" דו שנותנת לה תוקף? הרי בששיות הפטנציאלי לביטוי התנועה בעצם עפה ברוח, אנחנו יכולים לראות את התנועה בעדרת השקית, אבל התנועה נמצאת שם גם בלבדיה.

התנועה בחלטת נמצאת, כי האויר הוא זה שמצויד את השקית והאויר הוא בעצמו חומר, فهو פשטוט חומר שאנחנו לא יכולים לראות. זה כמו שנכנים לחדר עם עשן – בעזרת העשן אנו מסוגלים לראות את התנועה של האויר, כמו דגל מתנופף ברוח, אבל האויר נע כל הזמן גם בלי שבראה. הדוגמאות האלה הן סוג אחד של ביוטי של התנועה – ביוטי פיזי שכבר קיים אבל אנחנו צריכים חומר שנבראה לעין האנושית כדי לראותו אותו. הסוג השני קיים ברובד תודעתך יותר – בשאני מעורב תודעתית בתנועה, והכוונה שלי מכובנת אליה, זה סוג של חומר שאני מחייב לתוכנה. אמן זה אינו חומר פיזי, אבל באותו רגע מבוני תנועה יש נוכחות.

מה הנקודות הלא חומרית של התנועה, שעדיין מבקשת להציגם

האקדמיה מאפשר לי לחוות את החוויה האמנותית דרך התהיליך, מלבד להיות תלוי בתוצר המוגמר.

כמה פעמים אנחנו שומעים סבירנו שהדריך היה מה שחשוב ולא لأن נגיע, צריך להתמקד בתהיליך ולא בתוצר... אבל במה אנחנו באמת מצחיכים להיות לפי האמורות האלה, ולהאמון להן? בשאתה בונה את מרכז חירות סביר דבר שמהותו היא הדרך ולא התוצר (במו מחקר), אתה עוד עצמאי באופן יומיומי לזכור את הרעיון הזה.

אחד הפרויקטים האחרונים של נקרא "חומר תנועתי" (Movement Material). טובל לומר שהוא על הפרדוקס החובי בתוך השם הזה? מבוסן שתנועה אינה חומר, אולם אנו יכולים לראות אותה רק כשהיא מתבטא דרך חומר בלשהו...

גם המנחה שלי בתזה העמיד אותי מול הפרדוקס של צירוף המילים הזה. באנגלית, שימושים במילה חומר (Matter) יש תחושה שדה נון לדברים חסיבות, It matters. האบทי את הרעיון שאFIELD שתהתנווה אינה חומר, התיחסות אליה כבזו יכולה להעניק לה יותר חשיבות. היא אמן דבר שאנו חומר, אבל יש לו ערך של מהו מוחשי וקיים בעולם. באיזשהו מובן היא לי רצון להגן על התנועה, לומר שלמרות שהיא אינה מוצקה היא עדין קיימת. איןנו יכולים באמת להפריד בין שתי המיללים –

תמיד נהנית למד וஸלב די מוקדם הבנתי שאני יכול לחוות חוויות אסתטיות אמנותיות מלאות, בתוך קיום אם היא מתגשמת בחומר

شيخתי טניס, בדורסל, רבבותי על אופני שטח ועל סקייטבורד. בשaging את הריקוד הוא במו הכל בתוכו את הצורך הזה לעשות משהו שהוא גם פיזי וגם רחוב, המאפשר בתוכו הרבה דברים שונים.

מה הייתה נקודת המפנה בחיק, בה הפקת מרדון, המופיע על במות ורוקוד? בלהקות, לחוקר של תנועה ורוקוד?

בשחוותי לגור בשבדיה אחרי שנים בהן חייתי ועבדתי בבלגיה, תהיתי איך אצליח להשתלב בסצנת המחול השבדית. בשראיתי שנספחה תבנית חדשה של לימודי דוקטורט באוניברסיטה למחול וקרקס בטוקholes (DOCH), למורים שעוזני בפניהם, המהלך הזה הריגש טבעי ונכון.

תמיד הייתה לי העדפה ומשיבה חזקה לתהיליך העבודה והיצירה על פניו התוצר המוגמר. במשך השנים בהן עבדתי עבור יוצרים אחרים, שמתי לב שאני נהנה יותר מטהיליך היצירה עצמה ושיש בי השתקוקות שהטהיליך הזה יימשך זמן רב יותר. זו הסיבה שהובילה אותי לחשוב שמהם המחק יספק אצלי את הצורך הזה ויאפשר לי להישאר בתהיליך עצמו ולא רק לכובן להגיע לתוצאה.

בנוסף, היה לך קשר גם להוראת המחול ולעבודתי בתור מורה.

תמיד נהנית למד וஸלב די מוקדם הבנתי שאני יכול לחוות חוויות אסתטיות אמנותיות מלאות, בתוך סיטואציה של לימוד והוראה. עולם

מתעסק בהםם ורבדים עדינים תוק כדי תנועה, זה הופך להיות נראה לנו. אנחנו רואים את זה דרך הגוף, אבל למשעה זה לא משחו שבא לידי ביטוי על ידי יכולות גופניות.

כל דבר שאנו רואים יש רוב נסתר. לעיתים אפשר לחוש שהצורות החיצונית שאנו חווים בעדרת החושים שלנו הן ביטוי חיצוני בלבד של איזשהו רובע עמוק וחובי. ככל הדברים הם בעצם "בלמים" באלה ואחריהם שמבטאים דברים שבשלדים לא היינו מסוגלים לתפס.

לפעמים זה מרגיש שבכל מה שיש הוא חומר, אותו דברים שאנו_Topisms בעדרת החושים. אבל אם אנו חשבים על הכוונות, התחשות, הרגשות, המחשבות, הנוכחות, ההוויה וההבראה שלנו בסוג של חומר, אז הרוח והחומר הופכים להיות דבר אחד - הכל זה חומר והכל זה רוח.

בספרו "יצירה אנטונית ויצירה רוחנית"¹⁹ בוחן איבנהוב:

"היצירות שהאדם מפיק מחוץ לעצמו אין שייכות לו. הן חיצונית וחומריות יום אחד הן ייעלמו... בעוד שהאמן האמייני, הפסל האמייני, המשורר האמייני העודב על עצמו, לעולם איןנו נפרד מיצירותיו, הוא נשא אותו עמו לעולם הבא והן שבות עמו לבאן בגלגוליו הבאים. כי העבודה הפנימית נותרת שלנו לנצח."

החל שאות מדברת עליו, שאני בטוח שהוא קיים ואני יכול להרגיש אותו, הוא זה שבו מתרחשת אותה התגששות. אם נחזר לתנועה – איזו נוכחות יש לתנועה אם אני לא עוקב אחריה? התנועה שאחריה אני בוחר לעקוב אינה קיימת לפני אני בוחר לעקב אחריה.

מצד שני, שאני עוקבת אחרי התנועה ונונתת לה להתבטא דרך הגוף שלי, אני גם מגבילה אותה, משומ שהגוף הפיזי שלי מוגבל ולא משנה כמה אשבל את היכולות שלי. זה אומר שמאז אחד אני מספקת לתנועה לקרות ומצד שני אני מגבילה אותה.

בדרכ בה אני עובדת ומולדת, חלק מרבי מהילמוד והתרגול הוא שבילו היכלות והרחבה של מאגר התנועות שDMINOT לנו, על מנת שנוכל לאפשר לתנועה להתבטא דרכנו בזרה הטהורה ביותר והכי פחות מוגבלת, כדי שנוכל להפוך לצינור שדרכו הצורה עוברת לעולם.

אני מאמינה שבאותה מידת לעילנו להרחיב את התודעה שלנו, את מנעד הרגשות שלנו, את השילטה במנטול ובמחשובות שלנו ונת האמונה שלנו במה שאנו יוכלים לראות, על מנת שנוכל לאפשר לחים ל��ות דרכנו ב眾רם הטהורה ביותר.

עבור הרקון, לא מדובר רק בלעשות את עצמן חזק וגמיש, אלא יש צורך לפתח מיומנויות עדינות יותר על מנת לבטא את התנועה במלואה. בשימושו

אלא שאנו לא יכולים לחות ולהכיר אותו בפי עצמו, וכן הם מתבטאים בביטוי לא מושלם, בעולם החומר. אם התנועה היא קונספט, אידאה, מה קורה בעבר מאותו האידיאל, המבש המשולם של התנועה, אל המימוש שלא בעולם, אל הצורה שבה אנו חוזים אותה? מה אנו מבדים בדרך?

התנועה שאחריה אני בוחר לעקב אינו קיימת לפניו שאני בוחר לעקב אחריה.

המערה של אפלטון היא גישה ספציפית להסתכל על הדרך שבה אנו חוזים את המציאות. זו גישה שאומרת שישנה מציאות "טהורה" ואנו רואים רק את הצללים שלה; מה שאנו חוזים הוא בהכרה לא הדבר "האמת". אני חושב שזה סוג של אשליה. מה שאני חוזה הוא לא פחות אמיתי. בזמן שאני מודיע לך שאין חוויה את המציאות, במלואה, החוויה שלי, עיני, נשארת אמיתית.

אפלטון אומר שאנו רואים רק את הצללים של המציאות; הגישה שלי אומרת שאין אפשרות למציאות להתגשים – בעצם זה שאין צופה בה ובכניס לתוכה את הכוונה שלי, אני הופך אותה לחומר ממשי.

בולנו מכירים את הקשיי להתרשם מה שאנו לא יודעים, לא מבינים, לא רואים או לא מבירים, אבל לפעמים שהוא בתוכנו מזהה שיש דברים שהם מעבר לנראה, ושאם נמסר לאותו בלתי נראה נגלה דברים נפלאים. אולי מה שאנו חוזים הוא מה שאנו מסוגלים לחות ברגע – אבל אנחנו חייבים לזכור שיש מעבר לזה, אם נצליח לדמיין.

* כל הרצאות מתקיים בשעה 20:00

* בשבועות שלפני פתיחת הקורס יתקיימו מפגשים פתוחים בכניםה חופשית. לפרטים פנו לסניף הקרוב אליכם.

פרטים על הקורס באתר:
www.newacropolis.org.il

לهم יחד ומיצרים נח גдол מהם. בחלק זה נדבר על הקשר בין האדם לחברה, על האתגרים בחיבים המשותפים, אך לחוית יחד מוביל לאבד את החופש האישי שלו, על התפיסה של חברה על פי אפלטון, על הטוב של הכלל, על הצדק ועל הקשר בין האדם למנהג.

חלק שלישי – האם ואיך נוכל להשפייע על העתיד?

אם אנו מאמינים שנוכל להשפייע על העתיד שלנו?

אנו בונים את העתיד כל הזמן, השאלה היא איך ובאיזה ביון. בזמן בו אנו נמצאים יש שמעות היסטוריות. גם בעבר יש שמעות; ניתן ללמידה כדי להשפייע על העתיד.

שם בר עליינו להרחב את נקודת המבט, להבין איך הגענו עד הולם, מה נכון למדוד ממה שקרה ואיך אפשר להשפייע וליצור מציאות אחרת.

בחלק זה נביר את הפילוסופיה של ההיסטוריה, נעמיק בקשר בין ההיסטוריה למיתוס, בתפיסה המחזורית של ההיסטוריה ובשאלת החופש והגורל.

מועד פתיחת הקורס בסוגיפום:

ראשון לציון	יום ב'	13.7
פרדס חנה כרכור	יום ב'	13.7
ירושלים	יום ז'	15.7
חיפה	יום א'	19.7
קריות	יום ג'	28.7
תל אביב	יום ג'	8.9
כרמיאל	יום ד'	9.9

אנו מציעים מרחב שבו ניתן לחקור ולגלות מה זה אומר לחוית את הפילוסופיה, איך אפשר להיות פילוסופים, היום ותמיד.

הצעד הראשון מתייחס בשלב המבואה, בו אנו נפגשים עם הגישה הפילוסופית ועם פילוסופים שחיו גישה זו להבה מעשה בתקופות שונות ותרבותיות שונות.

שלב המבואה מורכב משלושה חלקים:

חלק ראשון: אתיקה וערבים אנושיים

מיهو האדם? מהם הערכים הפנימיים איתם אנו עוסדים? איך נוכל להכיר את עצמנו יותר? איך נוכל להשתפר? איך נוכל לחוית בקרבה גדולה יותר למי שאחנו באמת? בחלק זה נדבר על הפילוסופיה הטבעית, על הקרב הפנימי מתוך החכמה של הודה, על המסתורין של טיבט, על בודhidם ועל החכמה העתיקה של סין.

חלק שני: חיים משותפים – איך נוכל לחוית ביחד?

אנחנו כאן. ביחיד. זה חלק מהסיפור. החברה בה אנו חיים היא אנחנו! אוסף של פרטים שחווברים

קורס פילוסופיה כדרך חיים

הדרך הפילוסופית מאפשרת לנו לגלוות מהי העבודה פילוסופית אמיתית, מהו התהליך הפנימי שძמין עבוריינו תמיד. היא מאפשרת לנו לגלוות כיצד נוכל להתעורר ולהזכיר את עצמנו יותר, לנחל את עצמנו טוב יותר, להוביל את עצמנו בדרכיהם הפתללות של החיים.

איך נוכל לנוטט יותר את הבחירה שלנו, לא לוותר לעצמנו, לא לשקר לעצמנו. לא לחוית חיים של מישeo אחר; לא לחוית חיים בהם אנו מנוטקים ממי שאנחנו באמת.

לא מדובר בעוד סדנת "עשה זאת בעצמך", לא עוד הבטחה של סמינר משנה חיים. לא עוד תרופה קסם, כי אין תרופה קסם. להיות מאושרים – צריךUboda. בכל רגע גיבורי-על אנחנו מקבלים את הרעיון שעבור הגשמה הגבורה צריך להתאמץ. צריך להסביר מה שסבירנו.

אירועים נוחרים בסניפים ברחבי הארץ

מפתח soul -
במה פתוחה

29/8
ראשל"צ

שירים/מנגנים/רוקדים/מדקלמים/משחקים מהגשמה?
יש לכם במה אצלו!
מודזנים לערב קיצ'י, על הגד הפתוח, של אמנות
שמתחילה בנשמה וمتבטאת על הבמה.
(השתתפות בהרשמה מראש בלבד)

מו"ש, 29/8 19:00 סניף ראשון לציון

28/8 29/6 27/6
חיפה כפ"ס קריות

הנסיך הקטן

הזמנה למפגש עם יצירה בלתי נשכחת שבאה להזכיר לנו את הדברים החשובים שנשחחים מhalb ונעלמים מהעין. הרצתה על כוחם של חברות אמת ואומץ, על אהבת חינם, על דמיון פורץ גבולות ועל ראייה מעבר למסוכות – בספריו של אקזופרי גם בחרינו.

מו"ש, 27/6 20:00 סניף חיפה
יום ב', 29/6 20:00 סניף כפר סבא
יום ו', 28/8 17:00 סניף קריות

8/7 30/6
ירושלים קריות קארמה

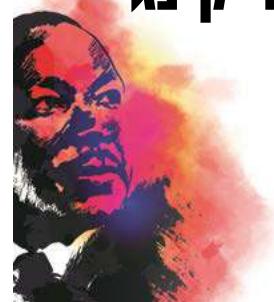
יש שאומרים שהקארמה היא התשובה של החיים להתנהגות שלנו, שהיא יכולה להיות עונש או פרס על מה שעשינו. רוצים להבין מה קארמה? למה הדברים קורים בפים קוראים? האם מדובר במקורות או בחוק שנסתור מעינינו? הרצתה על מושג הקארמה מהძרכה ואיך נוכל לעבוד אליו באופן מעשי בחרינו.

יום ג', 30/6 20:00 סניף קריות
יום ד', 8/7 20:00 סניף ירושלים

מרטין לוטר קינג

כוחו של חלום

14/9
חיפה

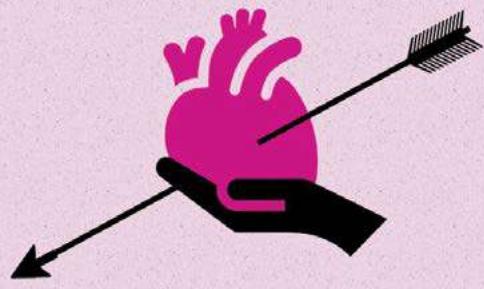
היה לו חלום, שavis לא יישפט לפי מאפיין חיוני כמו צבע עור או מוצא. הוא הפך את החלום שלנו למןוף אדריר של שינוי המציאות ושינוי התודעה.

באו ללמידה על כוחו של חלום לשונות מציאות בחינכם ובחיי הסובבים אתכם.

יום ב', 14/9 20:00 סניף חיפה

* מוזמנים ליזור קשר עם הסניפים השווים כדי לקבל פרטי על פעילויות התנדבות והאפשרות לחתת חלק בהן.

24/6 17/6
ירושלים ראשל"צ

בוא לא לדבר על
אהבה

מה היא אהבה, כיצד נוכל לפתור את אותה חידה גדולת שקיימת בחינוינו ונוגעת בכל אחד מאיתנו? מפגש מיוחד שבו לא "נדבר" על אהבה, אלא ננסה "לגעת" בה. ננכש יחד אל המברך המקיף את המושג אהבה וננסה לפזר את המבוכה, נתבונן בכוחה העצום ונבדוק כיצד ניתן לעבוד עם בוחן זה בתוך החיים.

יום ד', 17/6 20:00 סניף ירושלים
יום ד', 24/6 20:00 סניף ראשון לציון

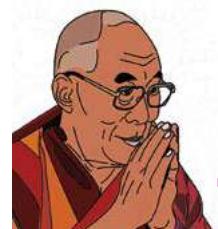
8/7
כרמיאל

כשהדברים מתפרקים

בולנו חווינו תקופה מأتגרת בחודשים האחרונים, הנסיבות לא הסתדרו כמו שחשבנו: דברים שהיינו בטוחים לגבייהם פתאום התערעו, צורות שהיו יציבות התפרקנו, השגחה נעלמה והעולם בולו השתנה. אבל האם האתגרים הללו חייכים להיות ברוכים בסבל והאם אפשר להפוך את הסבל למנוע פנימי להעמקה ואולי לאוור?

יום ד', 8/7 20:00 סניף כרמיאל

להיות מאושר

敖שר אמיתי אינו תולדה של מזל או נסיבות זמניות ואינו תלוי בהשגת דברים חומריים, המפתח לאוור נמצא אצל כל אחד מאיתנו, אם רק بعد לחפשו ולישמו באמת. הרצתה בהשראת הדלאי לאמה, שבחכמתו וניסינו מכוון אותנו להתקדם אל המעיין הפנימי.

יום ד', 17/6 20:00 סניף כרמיאל

17/6
פרדס חנה כרכור

הphericים שלנו, מפלס הדאגה יורדים, אנחנו מצליחים להתרום ולהיות חזקים למען אנשים אחרים, אנשים שלא הכרנו לפני בן, אנשים שלא היו לנו מכיריהם בכלל אם לא הייתה קורונה" (דפנה מריאשון לויין).

"הצורך להתנדב ולעוזר בוגרינו אבל היהת את התהבותות איך לעשות את זה בצורה שלא תסכן לא את עצמנו ולא אף אחד אחר. אחד הדברים המשמעותיים שראיתי זה שיש הרבה פאניקא אצל אנשים מסביב. אז יצאו להתנדב עם ההנחיות והכללים, אבל בili האווירה החדשנית של הפאניקה, ניסינו דווקא בתוך המצב הזה להביא תחושה של ביטחון ואהבה." (שחר מהקריות).

"אני כוחה גבורה אמיתי של האנשים שמתנדבים שהשתמשו במשאבים האישיים שלהם, והתגבורו על הפחד והחששות הטבעיים כדי לעוזר לאלו שזקוקים לעזרה. פגשנו אוכלוסייה חלשה שנפגעה מאוד מהתבודד. אבל פגשנו גם מבוררים מלאי כוחות ושמחה, שלמרות הקשיים והכאבים שלהם פחדים, שלא יהיה לנו בסוף לשלם תפקיד", הם הציעו לנו שוקולדים, פרחים מהגינה או תפוח, הם פתחו את הלב ולא חתכו בשיתופים ובשילוב עמוקות" (נסטיה מחיפה).

הكورونا העירה צמא להוסיף ערך נוסף לחיננו ולהכير במשמעות החיים, צמא לצאת מעצמנו, צמא לחת, להקשיב ולגעת באחרים, בלי לאבד את עצמנו, בלי לסכן את עצמנו – בימי הקורונה ובבל.

מי ייתן ולא נשכח את החוויה, מי ייתן ולא ניתן לשיעור להתמוסס עם הזמן, כי לאומץ, לאחווה ולנטינה אין גבולות והם לא מתבלים בשמענים אוטם.

התנדבות ביום קורונה

בארכופוליס החדשנית לא יובלנו לקיים את פעילותות התנדבות שתוכננו לקיים בערים השונות, אבל במו כולם, גם אנחנו ניסינו לפרוץ את הגבולות החיצוניים והפנימיים, בili לשבור את הכללים ובלי לסכן אף אחד. אחת הדברים היה לתמוך מענה לצרכי הקהילה – חלוקת מזון ותרומות ושיחות טלפון יומיומיות עם קשיים שגרים בלבד ונמצאים בבידוד.

"בולם מתחדדים ביום הקורונה עם פחדים, שלא יהיה לנו בסוף לשלם שכיר דירה, שלא יהיה אוכל במכולת, פחד שנדבק, פחד על סבה וסבתא שלנו. אבל בשאנחנו יוצאים להתנדב ופוגשים אנשים, אנחנו מתגברים על

< מודנמים ליצור קשר עם הסניפים
השונים כדי לקבב פרטימן על פעילותות התנדבות והאפשרות לחת חלק בהן.

יש גבול, אין גבול

לצעירים, בין אמריקאים לרוסים? מה הקורונה "שהציגה בינוינו גבולות" של קרבה יכולה ללמד אותנו על הגבולות שאנו הצביעו, עוד לפני כן, בינוינו לבן אהובינו? מה הקורונה שהבריחה אותנו לשאות בין קירות הבית והגביל ואחזק פחדים היוצרים. הגבול בין את השהות בטבע יboleה למד אותנו על המרחק שבין קיים בינוינו לבין לי – גם הוא גבול דק... איז מה הגבול הנחוץ? הנכון?

אולי שובלנו בני אדם, שובלנו זקנים לחיוך אהוב ולקרבה, ושהטבע העצום והחזק זיקוק להגנה ולתשומת הלב והאהבה שלנו. ברור שהגבול של כל אחד הוא שונה וכל אחד צריך להיות קשׁוב לעצמו וליכולות שלו, שביל אחד לצורך המצוא את האיזון הנכון בסביבות הavirus – גבול בין פחד לשאננות, גבול בין להיות בלבד לבין להרגיש בודד, בין "להוירד הילוך" ל"לא לעשות הרבה" ועוד. מה הקורונה שומרת חיים ועל הקשרים בין בני משמעות הרבה ובעל יכולות בין בני אדם, העירה השראה לבטא יצירתיות ולגלות דברים חדשים וגם עוזדה תקשורת חזקה ערבים וחוצה מדינות. בין ערבים יהודים, בין קשיים

ה頓דנות

חניתה מטרני

צלילומים:
Bart Grietens
ארכיוון ארכופוליס
החדש

שלא בדיקות מכיר את הנושא שעליו אני הולך לדבר, וזה מחייב אותי להתבונן היבש".

"איזה נושא?" שאלת מתחוק סקרנות מהולה בנימוס.

"הנושא הכללי הוא גנטיקה, אבל אני מרצה על משהו יותר ספציפי", אמר וניסה לקלוט את יחסה לנושא מהבעת פניה שהשתנתה.

"גנטיקה..." נאנחה. "זה נושא ש恒mid מעלה כי קצת עצב", אמרה בשבעינה מבט מהורהה.

* אמר זה בכתב בעקבות מאמרם של פרננדו שורץ, איך להבריג את חיננו? אשר Revista-espfinger פורסם ב-april 2018

הנדונדים הקלים של קרון הרכבת והנוף החד גוני שנשקף מהחלון במעט גרמו ללוטסי להירדם. היא היציצה בשעונה וראתה שחלופו רק שעתיים מהתחלת הנסעה, ונשארו עוד מספר שעות עד שתגיע ליעדה באוסטין.

היא הביטה בגבר שישב מולה וחלק אליה את תא הנסעה. הוא היה שקוע מהתחלת הנסעה בדףו בלתי פוסק בערימות מאמרם. היא גחנה מעט קדימה וניסתה להציג ולראות מהו נושא המארם. הגבר, שהשיג בחנוועה, הרים את עינוו אליה, חייך

מה בתובע בגין, במאמריהם היללו? "לא, סתם..." ענהה במובגה, "רק תהית מה יכול לרדך תשומת לב מרשימה שכזו במשך כל כך הרבה זמן".

"ב משפחתי של עברו בגנויות כמה דברים מאד לא סימפטים. ובכלל המחשבה שימושו נקבע עבורנו מראש ושאנחנו בכלל לא יכולים הרצתה בעוד כמה שעות, לפני קהל

לבחן את הגנים שלי?

האם הגנים מגדרים אותנו, מכוונים את הבחירה שלנו, או שהכל צפוי והרשوت נתונה? סיפור על אפיינטיקה ובחירה חופשית.

Amit Ben-Shoshan
עיצוב: שירה
משולם חזקה,
שי פארן

ועל התנוגותו. היא מפעילה או מנטרלת את הגנים השונים. הסביבה שיעוטפת את התאים היא סביבה דינמית ומשתנה, ולכן היא גם תנסה את פעילותם הגנטית, באמצעות המנגנונים האפיגנטיטים".

"אני חושבת שקלטתי כל מה שאמרת עד עבשו, אבל אני לא מבינה איך אנחנו יכולים להשתפר בתהיליך הזה. הרि מה שקרה בסביבת התאים שלנו זה עניין לגמרי ביוכימי ואני לנשׂום השפעה עלך. איך אנחנו יכולים להפעיל את התהיליך האפיגנטיט?" הקשה לוסי, וחיפשה להבין מה כל כך מעודד במה שמענה, כפי שהסביר הגבר.

"אوهاו, ועוד איך יש לנו השפעה על ההתרכזיות הבiocימיות בגופנו. ביום כל אחד יודע שבל הפעילות ההורומונלית וכל החומרים המופרשים בגופנו משתנים בהתאם למצב הנפשי והתודעה שנחנו נמצאים בו. אם נבדוק את הסביבה התאית במצב נפשי של לחץ גדול, חרדה, דאגה, דיבאון, או בעס, נמצא בה חומרים שונים ובירכודים שונים לגמרי מאשר בזמן מצבים של שלווה נפשית, רוגע, שמחה או אופטימות. אם במצבים הפסיכולוגיים שלנו לא הייתה השפעה על התהיליכים הפיזיולוגיים בגוף שלנו, אז לא היינו יכולים התקפי לב ואולקוטיסים בתוכה של מתח, חסור תיאבון בഗל דיבאון או הלבנת שיעור בעקבות טראומות, וישן דוגמאות רבות אחרות. המחשבות והרגשות שלנו חזורים לגופנו בצורות שונות של אנרגיה – אנרגיה ורגשית, או שבליות או רוחנית. האנרגיות הללו

אתם, על ידי הסרת החסימה הדו".
הגבר הבchin בקמיעים שנוצרו במצבה של לוסי, וחש שהוא צריך להבהיר את הדברים בצורה יותר מוחשית. "אנסה לתת לך דוגמה. יש לך תחביב שאתה אהבת לעסוק בו?"

"בן", ענתה, "אני מאוד אהבת צייר".
מצוין. נסי לדמיין שכובצת של עשרה ציירים יקבלו משימה ליצור ציור בזמן מסוים, ובכל אחד מהם יקבל ערבה של 300 צבעים, בגוונים שונים ומוחדרים שונים. ככל יקבלו את אותה ערבה בדיקוק. האם בולם יציריו את אותו ציור?"

"בודאי שלא", השיבה לוסי. "נראה עשרה ציירים שונים לחולטין".
"נכון מאוד" אישר, "וזאת למרות שמאגר האפשרויות שלהם היה זהה. ואם נתן להם לציר לאורך שביעות רבים, נראה שבחרוגה כל אחד מהם מייצר סגןון משלו, נושא להשתמש יותרocabulosities. בחוקים וחוותים מסוימים, ובאחדים לא משתמש כלל. עם הזמן, חלק מהצבעים שבהם לא ישתמשו בכלל אפילו יתביישו ולא יהיו שימושיים. ממשו, אולי להוסיף להם קצת נזול".
"אני מבינה. בדוגמה שלך הציר מחייבים במה להשתמש. אבל לגבי הגנים שלנו, מי מחייב אילו מהם לסגור, ואילו מהם להפעיל, ומה? איך כל זה קורה?", הסתירה לוסי.

"שאלה מצוינת. ישנו חוק מפורסם בשם ברוס ליפטון, שמצוה שהסביבה שבה נמצאים תא הגוף שלנו משפיעה על הפיזיולוגיה של התא

שמעת על התהום הזה?"
אני חושבת שכבר שמעתי את המונח הזה, אבל אין לי מושג מה זה אומר", השיבה לוסי, בנימה מתנצלת מעט.

"זה בסדר, רוב האנשים אינם יודעים, את לא צריכה להרגישו שלא בנווח." אפיגנטיקה (Epigenetics) היא מטעם חוקר Shinobu מתען הגנטי הפיכים או ניתנים להעברה בתורשה, שאינם יוצרים שינוי במטען הגנטי עצמו, בדומה לא שינויים את ה-DNA.

"אם הם לא מזמנים את ה-DNA, איך הם גורמים לשינויים תורשתיים?", התפרצה לוסי לדבריו.
"יש במנגנון התורשה שתי שכבות מקבילות. אחת, הגנטית, שהיא תוצר של אבולוציה עתיקה של מיליון שנים. היא קבועה, ומאוד קשה לשנות אותה. זהו המטען הגנטי שאיתו אנחנו באים לעולם, ה-DNA. אבל יש גם שכבה שנייה, שהיא האפיגנטית, שהיא פתוכה, דינמית ואינטראקטיבית, שהיא ניתנת לשנות תורשה".

הגבר הבhin שלוסי מרכזת בדבריו והמשיכו: "תפקידים אפיגנטיטים מפעילות או מנטרלות פעילות של גנים, בהתאם לנסיבות, ובוצעמה משתנה. לכל אחד מאיינו יש הרבה מאוד גנים, אבל לא כולם פעילים, וגם אלו שכן, לא פעילים באותה עצמה. על ידי תהיליך ביוכימי, שלא אכנים כאן לפריטים שלו, ושנקרוא מתייצחה, ניתן 'לבבות' גנים מסוימים על ידי סגרת הקולטנים שלהם, אלו שקולטים גירויים מהסביבה, או 'להדליך'

לשנות אותו או לעשות שהוא בקשר אליו, היא די מדבאת", אמרה לוסי תוך בדנדנד ראש, בשל פניה הבעה של צער מהול בתסכול.

"אד יש לי חדשות ממש טובות עברוך", ניסה הגבר לעודדה. "התהום אני בקי בו עסק בדיקובה, בשינוי התורשה וההשפעות שלה".

"מה? אתה רוץ לומר לי שניתן לשנות את הגנטיקה שלנו? מה זה, מדוע בדיוני?"

"מש לא" צחק הגבר, "אם את מעוניינת, אז אסביר לך בקצרה. זו יכולה להיות חזרה טובה להרצאה שלי".

"בשמחה, נראה לי זהה יויעיל לשינוי. אני לא רואה שהוא טוב יותר לעשות ברגע".

"אתהיל קודם בך שאספר שבceilות בכל לא עסקתי בתחום המדע, ואפיו התרגתי על המדענים שעולמים במעט כל דבר שלא נמצא בתחום ההורכה או הבנת המנגנון ועל פיו הוא פועל, גם אם החיים מראים שיש בו משהו נכון. אהבת להתנסות בכל מיני חווות ויצא לי לעשות הרבה הרבה סדראות של התפתחות אישית. באחת מהן דבר הרבה על מחשבה יוצרת מציאות". הדוגמאות והסיפורים שהביאו הרשים אותו, והרגשתי באופן אינטואיטיבי שכן המחשבות משפיעות על המציאות, הקונקרטיבית ועל ההתרכזיות פיזיות, אבל שהוא בתוכו לא היה לגמרי שקט, וחיפשתי לכך הסברים. בך התגלגלי לשמעו הרצאה בתחום חדש ייחשית, שנקרו אפיגנטיקה.

הרגשתי באופן אינטואיטיבי שכן המחשבות על המציאות, אבל המשמעות ה konkretiy, אבל מהו בתוכו לא היה לגמרי שקט,
הסבירם.

אדם צריך להמשיך ולהנגן את עצמו באופן עצמאי במשך כל חייו, ולא להישען רק על החינוך שקבעו משבתו ומשפחותו

"אני נסעה לסוג של ייעוץ והכובנה מקצועית. אני רוצה לבחור מקצוע ולהתחליל למודר, ולא ממש יודעת מה". באוטו רגע צלצל מבשר הטלפון הסלולרי של לוסי. היא התנצלה בפני מיקל ונעטפה לשיחת. מיקל ראה איך פניה הולכות ומתברכות, וכשהשיחת הסתימה, נאנחה ונשענה לאחרו. "אני לאאמין" פלטה. "מה קרה?"

"אל אם זה עניין של חינוך, אז שוב א�回ה שלך. ביטולו לי את שאל בדאגה קלה. "ביטולו לי את פגשתיים הייעוץ הערב, וכל בר' חיבתי לה. באתי במיוחד מרוחוק."

"אולי הכל לשובה" ניסה מיקל לעודד. "את רוצה לבוא להרצאה שלי?"

היא המשיבה: "אם הבנתי נכון את הדוגמה שנטה עם הצייר, אז ערכתי הצבעים זהו סט הגנים התורשתיים שקיבלונו, וזה בלתי הפיך, אבל הדריך שבה נבחר להשתמש בהם, אילו צבעים, באילו שילובים ואיזה סגנון ציור נפתח, זה תלוי לך בנו".

"נכון מWOOD. המערכת האפגניתית מאפשרת לנו חופש בחירה מסוים ויכולת תגובה דינמית, ואלו מטיילים علينا את האחריות למה שקורה לנו".

השתררה שתיקה קלה, ושניהם שקעו בהרהורם. "דרך אגב, שמי מיקל?",

חיק. "שמי לוסי", חיבכה בחזרה. "ומה מתרת נסייתך לאוסטין, אם אפשר לשאול?"

ישנם מחקרים המראים שאפשר להורייש גם תבניות התנהגותיות, באמצעות האפיגנטיקה, עד חמישה דורות להלאה. גם תבניות חיוביות וגם תבניות שליליות".

"אבל אם זה עניין של חינוך, אז שוב אנחנו נתנוים להשפעה של הבית והסביבה שבהם גידנו?", אמרה לוסי בתסכול.

"אני חולש שאדם צריך להמשיך ולהנגן את עצמו באופן עצמאי במשך כל חייו, ולא להישען רק על החינוך שקיבל מסביבתו ומשפחתו. אחרת, איפה חופש הבחירה שלו לנו את חיינו?"

"בדוק" התלהב הגבר, "אני מקווה שהקהל בהרצאה יקלוט את הדברים מהר במקו. יותר מזה, בשעת משנה של התבנית זו, שבאו אליה מהבית?"

"בODOAI. תאריך לך מי שהו שגדל בבית שיש בו מצוקה כלכלית גדולה, ללא בטחון תזונתי. המערכת האפגניתית של תשריר לו שהוא חייב לאכול בכל הזדמנויות, כדי לאגור אנרגיה ושותם בגוף, למקרה שלא יהיה אוכל, כי באמת הגוף חוווה מדי פעם רעב. בהמשך חייו הוא מתפתח, מצליח בכלכלה, יש לו תמיד אוכל בשפע, אבל הוא לא מנסה לשנות את התבניות האפיגנטיות שלו באופן מודע. הגוף

"אני נסעה לסוג של ייעוץ והכובנה מקצועית. אני רוצה לבחור מקצוע ולהתחליל למודר, ולא ממש יודעת מה". באוטו רגע צלצל מבשר הטלפון הסלולרי של לוסי. היא התנצלה בפני מיקל ונעטפה לשיחת. מיקל ראה איך פניה הולכות ומתברכות, וכשהשיחת הסתימה, נאנחה ונשענה לאחרו. "אני לאאמין" פלטה. "מה קרה?"

"אל אם זה עניין של חינוך, אז שוב א�回ה שלך. ביטולו לי את שאל בדאגה קלה. "ביטולו לי את

"אולי הכל לשובה" ניסה מיקל לעודד. "את רוצה לבוא להרצאה שלי?"

היא המשיבה: "אם הבנתי נכון את הדוגמה שנטה עם הצייר, אז ערכתי הצבעים זהו סט הגנים התורשתיים שקיבלונו, וזה בלתי הפיך, אבל הדריך שבה נבחר להשתמש בהם, אילו צבעים, באילו שילובים ואיזה סגנון ציור נפתח, זה תלוי לך בנו".

"נכון מWOOD. המערכת האפגניתית מאפשרת לנו חופש בחירה מסוים ויכולת תגובה דינמית, ואלו מטיילים علينا את האחריות למה שקורה לנו".

השתררה שתיקה קלה, ושניהם שקעו בהרהורם. "דרך אגב, שמי מיקל?",

חיק. "שמי לוסי", חיבכה בחזרה.

תקווה שילדנו הצעיר יתגלה ב"ילד פלא" כפי שהוא מוצרט. העובדה שהצליח לנצח מתkopfat ילדו וולחשייך לאחוב מוזיקה, היא בבחינת נס.

בשיה בטחובן בן 22, הגיע לוינוינה והשתקע בעיר, במורה ללימוד מטובי המזיקאים ולממש את עצמו בפסנתרו ובמלחין.

בתקופה זו של חייו המוקדם, רוב חברי ומבריו השתינו ל"בונים החופשיים". ואולם ימים היה זה ארגון צעיר, והושם בו דגש על טיפוח והפצת רעיונות ועריכים שונים, במגוון ארכובה אוניברסיטאית ורושא

למרות שלא ידוע בזודאות על
השתיקותו של בטחובן עצמו לארגון,
ההשפעה שספג מחבריו הייתה רבה,
והדיה ניכרים היבט בפרק המסיים
את הסימפוניה התשיעית, למלוא
ה"אוזנה לשמחה" המפורסת של
שייר.

בשיעורת הבונים החופשיים, התגשבות
תפישת עולמו המוסרית והרוחנית של
בטעובן. הוא האמין בטוב הבסיסי
שקיים באדם, וראה באמנותם כל
חשוב ומהותי היבולקדם את
האהוונה, השמה והחופש.

התבגרות - החיפוש אחר ה"אני האותנטי"

בין המאה ה-18 למאה ה-19, החלה להטעור באירופה התודעה האינדיבידואלית של האדם, אשר

המשראות – זו צאן (הונען נעלם) השמרנות – ערבים שתיגו את האדם לפי מعتقد החברתי-בלבי, ואשר בשלטו על ידי מוסדות הדת והМОנרכיה. בטחון עצמו היה אינדיבידואליסט, שמעולם לא היה תלוי באיש ואף בחשב לモדייקי העצמאי הראשון בהיסטוריה של המוזיקה המערבית.

בטהובן נפער לפני מ幽默ו 200
שנה, ולמרות זאת הוא רלוונטי היום
יותר מאשר פעם. הוא הבהיר בכוונה
המשמעות של המוזיקה - הכוח לעצב
ולחנן את האדם לאורום של הערכבים
האוירובייסטיים האונשיים.

סיפורו חייו, המשתקף באופן מובהק ביצירתו, נוגע במשמעותו הheroai של האדם-הגיבור, הנאנק במחסומים חיצוניים ופנימיים כדי למצוא ולמשם את ייעודו בעולם. אמרור זה לא יוסוק במודיקה שבכתב אלא במסע אשר עבר, שבסבוכותו העניק לאנושות מתנות נפלאות כל בך.

בתרבויות רבות ניתן למצוא את מיתוס הגיבור בצרות שוניות. חוקר המיתולוגים הנודע ג'וזף קמבל, הציג מבנה סכמי בעל שלבים עיקרוניים שהגיבורים עזובים במשען:

היציאה – הגיבור נתון בעולמו המובהר
וגם אם נקרא לצאט להרפקתה, הוא
מסרב. בשלב זה הפטונציאל שלו
עדין רדום, והוא מונע ממניעים
אנטropיים ואישיים יותר.

החינוך – באן הגיבור חוצה את הסף אל הלא נודע ופוגש באתגרים@gadolim של חיים. הוא נאלץ לרדת לשאול, למעמקים, ומתחמודד עם משבר גדול, שבמהלכו הוא מגלה בוחות פנימיים.

החזקה – הגיבור חוזר לעולם הרגיל לאחר שנולד מחדש, ומשתמש בכוחותיו לשובת הזולות.

ילדיות ונערות – היוצאה למסע
לודז'וג ואן בטהובן נולד בעיר בון
שברגנניה ב-16 בדצמבר 1770.
ビルידוטו סבל מהזנחה ומהתעללות
פיזית ונפשית. אביו נהג לבלוא אותו
במרחף ולחייב אותו להתחמן בפסנתר
במשך שעות רבות ללא הפסקה, מתוך

בטהובן

הגיבור, האמן והפילוסוף

מתוך צוואר

עיזוב: שיר

משולם חזקיהו

לייטל בספין

"מוזיקה צריכה להציג באדם אש". מאחורי מילים אלו
חובני סיפור חייו של בטהובן, אחד מגדולי המלחינים בכל
הזמןים, אשר יותר מכל חי את המסר זהה במלואו. מהי
אותה אש אליה מתכוון בטהובן ומהו המסר המשתקף
בසיס פורום?

נקודות המפנהו במסע, שמננה אפשר רק לעלות... וכן אכן עשה.

הוא בחר להתרשם ליעודו, על אף מצבו האישני. הוא סרב לסייע את חייו, לפניו שמשימתו תושלם למרות הסבל הגדול שחווה. הרשות הביאה אותו לנитוק מהחברה, אולם בתוך הבדידות והשקט מכל קול חיצוני – מצבו הפיזי והנפשי של בטחובן בעוצמות שלא ידע קודם ובעצת רופאיו הוא פרש למספר שבועות לבפר הבהירה הייליגנשטייט בפאתי וינה. שם בתבניתו לשני אחיו את המסמך המפורסם והמרגש ביחסו – צוואת הייליגנשטייט:

"אתם, אשר חווים או אומרים שאנו מושפע, עקשן או מזינטראוף, עד כמה אתם שועים לגביי. איןכם יודעים את הסיבה הנסתורת אשר גורמת לי להיראות בר בעיניכם. עוד מילדותי, ואילך, ליבי ונפשי היו מלאים בחושה העדינה של הרצון הטוב, ונשתי לעבר הגשמה דברים גדולים... עוד מעת מזה והייתי מסיים את חיי – הדבר היחיד שעצר מעבדי היה האמנות שלי. שכן אכן נראה לי בלתי אפשרי לעמוד את העולם הזה לפניו שסיימי את כל היצירות שהשתית דחף להלחין. הסבלנות, עליי לבחור בה בעת במדריכתי וזאת אכן עשיתי... אולי אש�פר, אולי לא. אני מונן. נאלצתי להפוך לפילוטס' בבר בשנתי ה – 28. זה לא קל, ועבור האמן זה קשה בהרבה מכל אדם אחר. אלוהים הגדל המשקיף אל תוך נשמיי הפסיכית ביותר, אהה רואה לתוך לבך ואתה יודע שהוא מלא באהבה לאנושות וברצון לעשו טוב".

צוואת הייליגנשטייט מסמלת את התחרית אליה שקע בטחובן בדרכו – עד כדי שקל לשים קץ לחייו. זהוי מלה את המניעים הפנימיים שלו.

משמעותו אכן היידרדרה, אך באופן איטי, וכפי שקרה לעיתים קרובות החרדה מהבעיה חמורה יותר מהבעיה עצמה. בראיה, במשך יותר מעשור הוא המשיך להופיע בפסנתרן, ותקשר עם סביבתו הקרובה.

בקיץ של שנת 1802 החറיך והידרדר במצבו הפיזי והנפשי של בטחובן בעוצמות שלא ידע קודם ובעצת רופאיו הוא פרש למספר שבועות לבפר הבהירה הייליגנשטייט בפאתי וינה. שם בתבניתו לשני אחיו את המסמך המפורסם והמרגש ביחסו – צוואת הייליגנשטייט:

"אתם, אשר חווים או אומרים שאנו מושפע, עקשן או מזינטראוף, עד כמה אתם שועים לגביי. איןכם יודעים את הסיבה הנסתורת אשר גורמת לי להיראות בר בעיניכם. עוד מילדותי, ואילך, ליבי ונפשי היו מלאים בחושה העדינה של הרצון הטוב, ונשתי לעבר הגשמה דברים גדולים... עוד מעת מזה והייתי מסיים את

חיי – הדבר היחיד שעצר מעבדי היה האמנות שלי. שכן אכן נראה לי בלתי אפשרי לעמוד את העולם הזה לפניו שסיימי את כל היצירות שהשתית דחף להלחין. הסבלנות, עליי לבחור בה בעת במדריכתי זאת אכן עשיתי... אולי אש�פר, אולי לא. אני מונן. נאלצתי להפוך לפילוטס' בבר בשנתי ה – 28. זה לא קל, ועבור האמן זה קשה בהרבה מכל אדם אחר. אלוהים הגדל המשקיף אל תוך נשמיי הפסיכית ביותר, אהה רואה לתוך לבך ואתה יודע שהוא מלא באהבה לאנושות וברצון לעשו טוב".

צוואת הייליגנשטייט מסמלת את התחרית אליה שקע בטחובן בדרכו – עד כדי שקל לשים קץ לחייו. זהוי מלה את המניעים הפנימיים שלו.

המשךת את הכפפת הרצון האישני בפני מערה נעליה יותר – לא היו יכולות להילוד לו היה בטחובן ממשך לפעול מתוך מניעים אישיים. היה עליו להתעורר למשימה רחבה יותר, שדרשה ממנו להעתלות מעבר לוגשות ולגעתו בגביהם של נשותו. שם.

העתלוות זו מתוארת בצרות שוננות בפילוסופיה הקלאסית, בתרבותות ובדתות רבות. זהו לבו של מיתוס הגיבור – התהילה האלביני של השינוי הפנימי והמרת הלב – התעוורויות לטבע נצחיו ורוחני בתוכנו, אשר בהדרגה מוביל ומעצב את חיינו. טبع זה מונע מתחן נדיבות, רצון לגעת בערכבים נצחיים ולבטא אותם בעולם. כך הופכת אישיותו של האדם להיות כליל, מרובתה לכוחותיו הפנימיים.

אולם כדי שאדם יוכל להתאחד עם העצמי הגבוה שלו – עליו לגבש זהות איינדיבידואלית. כדי שתיטוולד הכרה עצמה בחדר וסובב לצאת. הנסיך נעל עצמו בחדר וסובב לצאת. הנסיך שבר את הדלת, ובטחובן יצא בדעם אל הקור והגשם. הוא שליח לנסיך מסר: "נסיך! מה שהינך – הינך מההביבים זה בזה כדי ליצור אש.

הכוח הפנימי של בטחובן בנסיבות של כוחות אנושיים גדולים חייב אותו להתמודדות הגדולה מכל, ולמבחן הగורי עبور הגיבור – ויתור על ההזדהות עם סבלו האישני.

הורידה לשאול – והילדיה החדש

סיבוב גיל 35 הגיע בטחובן למסקנה הבלתי נמנעת, ממנה ניסה להימלט ואומה ניסה לא פעם להביח – והוא הילך ואיבד את השמייה שלו. היתה זו מכבה קשה עבورو במוזיקאי, שגאוותו בחוש השמייה שלו היפה למכונה גדולה. אבשים חשבו אותו ליהיר ומתבשא, כאשר התעלם מהם מפהאת חרשותו. הוא בודד עצמו בהדרגה מהחברה, והתכנס בכабבו ובסבלו.

למרות שהוא ממעמד פשוט, הוא לא אפשרות שיתייחסו אליו בעל פחות ערך. אופיו האסתטיבי גרם לבני האצולה לבבב אותו ולראות בו שווה להם. הוא סירב להיחשב כמו שבא לשעשע תמורת תשולם, אלא התעקש להביא את עצמו ואת האמנות שלו כפי שהם.

למאקו להישאר עצמאי ובלתי תלוי היה מחר. אנקדוטה מפורסמת מספרת כיצד ביקש ממנו הנסיך ליכונובסקי – מפטרוניו הקבועים, לבגן בפני אורחים בטירתו, שהיו קצינים מצבאו של נפוליאון. בטחובן סירב כיון שהטהאבזב וחש נבגד בשנפוליאון הכריז על עצמו בקיסר (ואף קרע את השלייתו שלו, הארואיקה – שבמקור הוקדשה לו). הנסיך התעקש ובטחובן נעל עצמו בחדר וסובב לצאת. הנסיך שבר את הדלת, ובטחובן יצא בדעם אל הקור והגשם. הוא שליח לנסיך מסר: "נסיך! מה שהינך – הינך במקרה ומתקוף זכות לדתך. מה שהנני – הנני בדוכות עצמי. תמיד היו אליי נסיכים. אך יש לך ותמיד יהיה הנכון אחד".

הנסיך לא בשאר חייב, וביטל את הקצבה השנתית הנדיבת של בטחובן, שאפשרה לו להתרכד בעיקר בהלהנה.

ישנן אנקדוטות רבות במו זו, שמראות את הטבע האימפואטיבי והgas באישיותו של בטחובן. הוא תואר לא פעם כמו שאינו שולט בבעס'ו וمتקשה בניהול מערכות יחסיים ובתקשורת אנושית בסיסית. מайдך, בטחובן העניך לנו מנהרות נפלאות של יוּפִי שמיימי, המהדרדות בנצח. כיצד ניתן לישב את הסטירה זו? נגייע לכך בהמשך.

יצירוחיו הגדולים של בטחובן,

כדי שתיטוולד
הכרה עצמית
נדרש חיכוך,
כפי שגידע העצ
מתחככים זה בה
כדי ליצור אש

פלמינגו היא חברת פתרונות תוכנה מבית "אקרופוליס החדשיה בישראל" המספקת מערכות ניהול מידע מתקדמות מאז 2016.

37

המוחות שלנו היא בהבנה העמוקה של הרצכים וההתהליכים בעסק שלך, ובenton מענה מותאם בידוק למידותך בזמנו קצר ממלי להתאפשר על האיקון.

צוות המוחות שלנו כולל מנהלי מערכות, מתכנתים ומנהלי שירותים העובדים יחד כדי לתפוך את החליפה הנושאלת בעבור העסק שלך, תוך שילוב דגש על מקצועיות, אמינות וונושיות.

פלמינגו פיתוח מערכות בע"מ
לפרטים נוספים :
אלי מטרני | 054-4714199

מבצע
חוּרָה לְשִׁגְרוֹה
מָקוֹם טוֹבוֹ!

אולם כניסה ומגנון כניסה להשכלה
• לובי וקופיטה • שירות אדיב

30%
הנחה עד ה- 1.8.20

לאירוע הבא שלכם דברו איתנו:

טלפון 7 ת"א | 054-2407222
Facebook | www.makomtov.org.il

מקום טוב
כתובות ואולמות להשכלה

שלבו, אלא יותר מכל – האש הניצחת בשמת האדם באשר הוא נאבק למלא את יעדו בעולם.

כאשר מצא מרחה רחבה יותר, למרות כל מה שעבר בחיו הקשים, הוא התגבר על יצוריו – לטובת הרצירה, ובכך הוא היה גיבור. לא מושלם ונוטול פגמים, אלא מי שמצילich לבוש את הטוב והיפה בתוכו.

אולי נוכל ללמידה מברך שיעור גם על חיינו אנו – במקומות לחפש להיאבק בקשישים של אישיותנו, נוכל להרים מבטנו מעלה ולפעול למען מרחה נשגבת. ככלונו הפוטנציאלי להיות גיבור, ככל רגע של התעלות, של מאץ להגישים את ייעודנו למראות טליתות החיים. זהו מושרטו של מליחן גדול, אמן ופילוסוף. מי יתן ונדע להקשיב למסר שלו.

לאחר שהשלים עם גורלו, הוא ביטא את השפע האמנתי והיצירתי שקלט מעולמות עליונים ביצירות המוזיקליות שבtab. בוח הבריאה והאהבה שהוא

טייל, דרש צורות מוזיקליות רחבות, מרכיבות ועכמתיות יותר כדי לבטא את הערכים והアイידאות הגדלות הללו של בוח רצון, אומץ, גבורה, אהבה, חכמה, אהווה ושמחה. בתוצאה מכבר, הוא הוביל שנייים שקידמו את עולם הצורות המוזיקליות באופן חסר תקדים. זו הסיבה שבטעובן מתואר כמהפכן הן באפיו וכן במודעה שלו.

המוזיקה של בטובן מלאה באש – מהHIGH, דרמתית, מעוררת, הרואית, בלתי מתאפשרת. האש אליה מתבונן בטובן, ניתן עתה לראות, אינה בהכרח אש הרגשות והמחשובות

36

אין משימה נפלא יותר מההתרכבות לאלהות קרב יותר מ踔him,
ולהפוץ את הקרכיס האלוהיות בהרב האנושות
(לודוויג ואן בטובן)

שיחת עם אלוהים

Karen Yosefson

יעזוב:
ערפה בהרב

* מאמר זה פורסם
בגילון הסתיו 2015,
ובעתה אנו מפרסמים אותו
שוב, ברוח תקופת זו.

התקופה המיחודת בה אנו נמצאים מדגישה את אחדות האגורל הקורשת בין כולנו, מאפשרת לנו לעצור ולהתבונן על השיח שלנו - עם אלוהים ועם עצמנו.

ואף לא פנקס שבו הוא רושם את מעשי הרעים ומיצקץ בלשונו כי גמרתי לו את כל הדיו. אני מדברת אותו מאי שאני זוכרת את עצמי, בקול רם לפעמים, שואלת שאלות, מתוכבתת, מתלהמת, אפיין מדברת בבודדות, וגם צוחקת אליו המון. יש לו חוש הומור נפלא. זו מערכת היחסים המשמעותית ביותר שקיים בחיים ולמדתי, כמו בכל מערכת יחסים בריאה, לא לצפות לשום דבר ובטח לא לנסת לשנות אותו בהתאם לציפיות שלי. כי אכן בתוקף של אלוהים ברא את האדם בצלמו, אבל לפחות נדמה שאנו בראנו אותו בצלמנו, בימור בהתאם לדמותו שהוא רוצים שתתקיים ותשספק את הרצונות והחיקים שלנו.

היחסים שלנו ידעו עלויות ומורדות, קירבה הדוקה, אהבה שעולה על גדותיה וגם זרות מנוגרת. באחד

התישבותי לבתוב על אלוהים, עד 500 מילימטר בקשת העורכת.

מאייפה מתחילה? מי קרא את הบทבה ועל איזה עצב חשוף אני עלולה בעוטה לדרכך, לך מומ, לעורר גיחוך, ציניות ואולי אףלו משטמה?

איך נושא כל בר עדין ואינטימי נתון למניפולציות כל בר חזקות, לסקטורים שלמים שמוכנים להרוג ולהיהרג עבورو, לזרמים דתיים קיצוניים שניבכו אותו לעצם? ומה לי הקטנה יש בכלל להגיד...?

از החלטתי לספר על אלוהים שלי, מתוך תקווה להתאחד כמה שייתר לאלהים שלכם.

יש לכם אחד זהה?

לאלהים שלי אין שם אחד ולא שמות רבים, אין לו מין או צורה, אפיו לא זאת המתבקשת של האיש הזקן עם הזקן האורך, אין לו דת ולא לאומי,

במה קשה להסתבל ולראות אותה מבפנים. במה קשה לראות את קצין האס. אס החבוי בתוכנו, שליטויות מתרפרץ ומתייחס בחוסר סובלנות, חוסר חמלת וחוסר אנושיות לאחר.

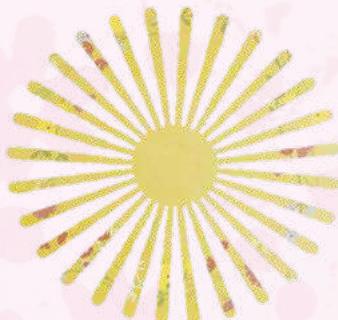
להאמין באלויהם זה לדעת שיש כיוון, להכיר בכך שיש סדר, תכליות, שהדברים אינם שרירותיים ובאותם, שיש יד מכונת, שנחנכו לא לבד.

מה שהופך אותנו לבני אדם הוא הידיעה שיש אלוהים.

ניסוח זאת יפה המשורר המודרני, מוקי:
"אין לי שום ספק בר
אתה بي ואני בר
רק אל תיתן לי לשובח"
הבה נhdl מלחריד את אלוהים בדשות - להתפלל שנבסה את המינוס, שנמצא אהבה, שנתקבל העליה, שהפקק ייגמר...

בוואו נטריד אותו בשאלות החשובות באמות - מה התפקיד שלי בעולם הזה, לשם מה הגעתי לבאן, מהו צדק עברori, איך אני יכול להיות בן אדם יותר טוב, יותר חומל ואוהב.

אני בטוחה (וירדעת) לשאלות אלה יש לו זמן, ושהוא עונה.

בעקבות טיפול רפואי שעבר בעדרת סמי הדיה שנים מאוחר יותר, התרכש אצל מהפרק תודעה. באחת מהڌיותיו הוא ראה "קצין אס. אס" עומד בשער של אושוויץ ומפה, והחיזיון הזה עורר בו תגובה שרשת: אם הוא מפה – הוא עירף – אם הוא אדם – הוא אדם – אם הוא אדום ואני אדם – הימי יכול לעמוד בآن במקומו ולמלא לבדוק את אותו תפקיד.

בחיזיון נוסף הוא ראה את השם המפורש בתוב בשמי אושוויץ, והבין, אלוהים היה נוכח כל הזמן.

בל אלה גרמו לו לשנות את תפיסתו ולקובע: "אושוויץ, לא השטן יצר (אותה) ולא האלוהים, אלא אני ואתה, האדם". לבן אולי השała המתבקשת היא לא "היבן היה אלוהים", אלא "היבן היה האדם".

אלוהים נמצא כל הזמן, אפשר לומר שהוא פשוט נמצא ביסוד אחר, נקרא לו אחדות. הוא נשאר שם ולא נכנס למשור הנפרדות והבאוס שיוצר האדם. שם שוכנים הסבל, האבדות, הגזענות, הבדלות, האלים, המטריאליים... מה יש לאלוהים לחפש מה? ומה יש לנוכח?

כל המשע שלנו תבליתו הוא להתקרב אליה אחתות, לראות את הריבוי, את הנפרדות, להכיר בה ולפעול לצמצום שלה. קודם כל בתוכנו.

כל מiad לצקצק ולהציג עלייה מבחוץ: "הנווער של היום... איפה הערבבים?", "השחיתות הפוליטית... בן גוריון היה מתהף בקברו".

הריבים היו מרשים משלנו, נשיכות חיינו, כל הבחירה שלנו, אין מקרים, הכל חלק מהתוכנית הגדולה, והכל נובן, צדק ויפה עבורנו. לעיתים אני מדמה את התוכנית האלוהית למשחק "פינבול" (pingpong) גדול, שולחן גדול ועליו משורת מסלול מנוקודה A ל-B. אנחנו הבדור), נשלחים על ידי קפי' מתוך החלל העולם, אמרורים להגיון B, אבל אם אנחנו מעדים לט stout מהמסלול המתובן, והבדור שלנו מתחילה להידדר לתהומות הנשיה, שמחזירה אותנו מידית למסלול. את ה"ボמבה" הזאת אפשר לפרש בסטריה מהחיים או במתנת אהבה. גודלה של אלוהים. הפריש הוא שלנו. אם אנחנו מקבלים בומבה מהחיים שמחזירה אותנו מידית למסלול. יכולים להזכיר אותו מודיעת או לפצח את הסוד שהוא, על ידי ההיגיון. לא ניתן להזכיר אמונה וידיעה פנימית עמוקה על ידי מחקר מנטלי.

מורה חכם אמר לי פעם שאלוהים אף פעם לא מסתיר את פניו מאיינו, זה אנחנו שבודרים לא לראות אותו.

ano דורשים לדעת איפה הוא היה בשואה, ואם היה – כיצד זה אפשר את השמדת עמו?

יחיאל דינור, הידוע בשם הספרותי שבר לעצמו, ק. צטניק, היה ניצול שואה, שרד את התופת והגדר אותה ב"שואה קוסמית", ואת אושוויץ, מחנה הריכוז בו היה, ב"פלגטה אחרת", ב ذات שיצר השטן, בהיעדר האלוהים.

בנסיבות חירנו, כל הבחירה שלנו, שהדברים הגיעו לבדי משבר קולסאלי, הטחתי בפנוי: "אם אני הגעת לבזה מצב ולכذאת תחום, זה סימן שאתה לא קיים!".

הוא נשאר שלו ורגע ושלח אותו למיטה, קודחת מחום, והוא מעורפל עם וירוס מהගינום, עד שאחרי ארבעה ימים, בעוד מקיה את בשתי מעלה האסל, בשאתי מקיה השמיימה והחנןטי "אוקי", הבנתי. אתה כאן. אפשר להפסיק עבשו?", והוא הפסיק, והוא שקט גדול, והבנתי, כאן בתחתית הכל נמצא והכל קיים, גם כאן יש אמת ואלוהים.

החברה שהרצתי והייתי ברוכה אחרת, זו שפוגעה והתיחסה אליו בזלזול, לימדה אותי לפתח ציר פנימי יציב, חזק, לא תלוי ו עצמאי משלו.

החבר שבגדתי באמונו, לימד אותי על האנוכיות שקיימת בי, על החולשות שלי ועל איזה אדם אני ברוצה להיות.

הילד/הבעל שלי, שליטות מתרifies את דעתך, עד כדי כך שהיית מוכנה לתרום אותו לוי"ז, לימד אותי על נתינה ואהבה ללא תנאי.

המא הנוקשה שלא הרעה עלי חום ואהבה, לימדה אותי להתחשל נוכחות החיים, ולא לצפות לשום דבר חיוני ש"ירם" אותו, אלא לדעת להרים את עצמי ולדעת מה אני מחפש בבני האדם המקיים אותו.

הטרואמה הקשה שקרה לי לימדה אותי על הכוחות שיש ביכולת לסתוד מול מצבים בלתי אפשריים.

אלוהים אף פעם לא מסתיר את פניו מאיינו, זה אנחנו שבוחרים לא לראות אותו.

באחד מהימים הנוראים ב-2002, הזמננו לipyו לפגישה שתואמה במהה חודשים מראש, בנושא הגיל הרך. באותו ימים התקיים מבחן "חומר מגן" ובמהלכו התנהל קרב קשה במיחוץ בג'ניון, בסיוםו התבצרו מבודקים בכנסיית המולד בביתם לחם. בן הזוג של מדריכת שעבדה איתי שירות ברופא צבאי באותו מבחן, והוא נשאהר בבית מודאגת עם שלושה ילדים קטנים. בפגישה צוות מקדימה שקייננו ביקשה שאבטל את הפגישה, כי היא לא מסוגלת להשתתף בה. שכננו יחד את הנושא. יתרון שגם העומת הערבית שהזמנתה אותנו הינה חווה הקלה אם היינו מבטלים. גם אני, אישית, הייתה מוצפת. החזרות היו קשות, המתח גבוה, ותאריך הפגישה שנתקע שם היה בלתי נסבל. אבל מעבר לאישוי, בראיה מלכנית, ידעתי שנכוןקיימים את הפגישה, וידעתי שיש משמעות בבדיקה משקל להחלטה לבועל או לדוחות. בבדת משקל לא מפני זהה היה כל כך דוחה וחוני, אלא בגלל מה שהיא משתמשת במיטול. היה משתמש מכך, שבמצב הנובחינו אנחנו לא מסוגלים להביס זה זהה בעיניים ולדבר בנושא מלכני שקשרו לחינוכם של ילדים רכבים, כי חווה עומדת בינוינו. שחררתי את אותה מדריכת והגעתי עם שאר חברי הוצאות לפגישה. גם ג'יהאד הגיעו. בולנו היינו חיורים ומואפקים, ויחד עם זאת קייננו דיון ענייני ובסומו קמננו להיפרד.

ליבי פעם בחזקה בשניגשתי לג'יהאד ושאלתי אותה אם תרצה לשבת איתי אצלabo חסן, לאכול חומוס. עשיתי את זה בנגד האינטינקט להיעלם ועשינו מאץ לא לאפשר זאת.

אני מתגאגעת לג'יהאד.

בשבוגותי אותה במשרד לפני המונונים, התגובה הראשונה שלי הייתה עצוז לשמעו שמה. התגובה השנייה הייתה, לעצמי פנימה – בוגרתה לא שמעתי טוב, ואליה – ג'יהאד? לא, ג'יהאד, היא אמרה בחיקון עדין, מרגלת בזעוז שמעורר שמה. זה לא מה שהוא חשוב, הסבירה בלשון רבים ולא ישירות אליו, בסוג של אידיות שככל כך נדיר למצוא היום. ג'יהאד זה להזכיר את כל המאמץ של כל אחד כדי להיות הכיו טוב שהוא יכול להיות. זה יכול להיות בכל חום. שתקתי, חיכנו, ובמרחב שנפתח בינוינו נצמדנו להגדירה שלה, תוך התעלמות מכוונות מהפרשנות הפוליטית המוכרת, רק הלבה והחמירה.

עבדנו יחד שניים, ובכל שהכרתי אותה יותר, כך הערכתי אותה יותר. היא הייתה למדנית ומעמיקה, היא דיברה בנוועם ובחויר עם כל אדם, כולל היה רך ואוצר המילים אדיב, גם אם אמרה דבר של תוכחה. בשחדרכיה אנסים, שאלת אותם למה בחרו לעשות כך או אחרת, מה רצוי להשיג, האם המטרה הושגה, והאם ניתן היה להשיג את המטרה בדרך אחרת? על ידי כך, לימדה אותנו לפחות, להתבונן ולהכיר בעיות ללא פחד מביקורת.

לאורך שנים עבדתנו מצב הביטחון המדיני עליו וייד, מבצעים עם שמות שנראה באילו נשלפו מוכנים מגירה יצאו לפועל. הארץ שתחה דם ובולנו התملאנו באב ודאגה. גם היא, אך נקדמת המבט שלא הייתה תמיד על הצד שמעבר לגבול, בעיקר על הילדים שנפצעו. ארירועים אלה יבלו להרים בינוינו חווה, ועשינו מאץ לא לאפשר זאת.

ג'יהאד שלי

את ג'יהאד פגשתי במסגרת עבודה. אישת מיוחדת יותר מכל שאנו יותר ההפכות החיים במדינתנו, הוכיחה לי למרות הPUR הקיים בינוינו. סיפור אמיתי על חברה יקרה ושיעור גדול.

ענת סלע

עיצוב: שי פארון,
ליטול בספין

רוצה לדבר איתי, אתן לך סימנים. הזרחי בשמי, קראתי לה בשם, הדתית לה שנפגשנו בחותונה של אחיה, סיפורתי לה שABI יודעת שנולדה לה בת. שמי אותה על רמקול ביקשתי. וכן היא עשתה.

ג'יהאד, קראתי בקול רם, ג'יהאד, ביב' חאלק חביבתי? אני מתגעגעת אליו. לא עומד בינוו דבר, אם שומעת? אין שם דבר שעומד בינוו. אינשאלה נתראה בקרוב.

היא שמעה אותך, אמרה ביתה וביקול חנוק הוסיפה, תודה. והודתי לה גם אני, וסגרנו.

בעבור שלושה ימים הגעתינו שבמשרד. ברוחת הבנייה היה מודעת אבל עם תאריך של שלושה ימים קודם. ג'יהאד עצמה עיניהם זמן קודם בלבתי הגינוי, לא בגל משחו שעשית, אלא כי בינוו נאלצתי להזוזות שכמה בינוו חומה, ושלא יכולתי למןעו זאת. שמרתי את הדברים לעצמי ולא שיתפתי אף אחת לשתינו מכירויות, לדבר אותה אידיוט ש תמיד הקפדו בה.

אני מספרת את הסיפור בಗל הגעגוע, לא מפני שהוא דוגמה מושלמת לשיח. לאורך שנים קיימו, ג'יהאד ואני, דיאלוג אינטימי, לא שלם, ככל יכולתנו. לא העמדנו פנים. התעניינו באמת זו בזו בדמיות שלמות, והכרנו גם בגבולות השיח. אני לא בטוחה שהגבול היה פוליטי. מבחינתי לפחות, הגבול היה באב, מסכום, חוסר אונים. אני מאמין שכך גם עבורה.

בספרו "דרך האושר" מצטט פרננדו איזקו¹: "איןנו מחיבים את الآخر לחשוב במונו, אלא משתדים לשכנעו שיאמץ לעצמו את גישתנו, אם הוא רוצה בכך... הדיאלוג הוא הניצחון והתקשרות". רק אד הונטי שהשעה ממש דוחקת ורוצים לעצמה בפזוזור ואמרה, אל תחבי עוד. אם את מתבוננת להתקשר, אל תחבי.

רק אד הונטי שהשעה ממש דוחקת והתקשרות. ביתה ענתהטלפון לאורך השנים תרגלונו שתינו, בשיח בינוו, גישה הומנית. ניסינו לשכנע לפחות. אבל התורמים שלכם בטח לא

יאשרו דבר זהה, נכון? היה נימה של לעג בוקלה, לפחות באזני. נאלמתי דום. הכאב שלו התאגף, ללא כל אידיוט, ופצע ישר בבטן. היה זהה מעין ביטול של כל AMAZINGO. אפילו ביטול של כל הכאב שהיה גם בארהנו.

זה לא נכון, אמרתי לה, יש אנשים גם בחיפה ובסביבה SZOKOKIM. אני לא מכירה באלה, היא אמרה. אמרתי לה תודה וסגרנו. חומה כמה בינוו, גבואה יומר משתינו. והיתה המונה באופן בלתי הגיוני, לא בגל משחו שעשית, אלא כי בינוו נאלצתי להזוזות שכמה בינוו חומה, ושלא יכולתי למןעו זאת. שמרתי את הדברים לעצמי ולא שיתפתי אף אחת לשתינו מכירויות, לדבר אותה אידיוט ש תמיד הקפדו בה.

הקשר בינוו נתקע עד 2015. לקרה התקיים אמרה לי חברה לעובדה, ש'ג'יהאד חולה ושותבו יהיה אם אצור אתה קשור. היא בקשה שאצור אתה קשור? שאלתי, מופתעת. פועל שצרי קשר, אמרה לי החברה, היא יודעת שהיא הייתה לא בסדר איתך, לפני שנים, והיא רוצה הדבר. חלף שבוע ולא עשית כלום. לא ידעת מה אומר, מאיפה להתחילה? מה מתבקש? בכנה זה בשקיימת חומה. שוב גשאה אותו הברתנו לעובדה בפזוזור ואמרה, אל תחבי עוד. אם את מתבוננת להתקשר, אל תחבי.

רק אד הונטי שהשעה ממש דוחקת והתקשרות. ביתה ענתהטלפון ואמרה,AMAהיא לא יוכלה לדבר. חבי בינוו, גישה הומנית. ניסינו לשכנע

לחלק מצרכים בסיסיים ומזון על פי רשימת בתיבות ולשם ילדים במקלטים. היה לנו בסיס בבית אחד החברים, בิกנעם עילית, ומשם יצאו מאורגנים ביחידות פועלה לאזרורים שונים. זו הייתה פעולה שמתהה את כוחותינו מכל הבדיקות: סופי שבוע ארוכים ומאומצים, בני משפחה שהתרעמו לעיתים על היעדרנו ועל הסיכון האישי שלנו, ילדי מתנדבים שהיה צרי להעסק ביןתיים, ובמובן הלוגיסטיקה העצומה של קבלת מוציאי מזון, אחסונו, מינוו והובילתו לכתחובות למרחב הצפון. התחבנו ונפרדנו לשולם.

בשיג'יהאד פרשה למגלאות נסעתית לחיפה לבקר אותה בביתה. היא בישלה מטעמים נדרדים והשווינו, איך היא מכינה אותנו ואיך סבתה המצריה נהגה להכין. ג'יהאד סיירה ומוגבלים נותרו בכתבאות אליהן הגענו. מה נעשה עם כל מה שנשאר? אין לנו להחזר, וכבר עבר שבת. נזכרתי בג'יהאד והתקשרותו אליה. תיארתי לה את המצב ושאלתי, האם ידוע לה על תושבים בחיפה או בסביבה, שנחדרו בביטחון, ואולי אינם רשומים בכתבאות שקיבלו? אולי יש משפחות או בודדים שישמחו לקבל מצרכים ומוציאי מזון עוד באותו יום? ג'יהאד שוב היהת ממקדמת במתרחוב להקים בית חם ואוהב, המשיכה מעבר לגבול. בדמיוני אני רואה אותה מרתקת למסך וצופה בכל הרשותות האיזוריות, נעפעת בענני צער וכעס וחוסר אונים. אף אחד באן לא צריך מזון, היא אמרה לי בקול מר. אם רוצים לעשות משהו טוב באמת? יש באן מישחו, והוא נקבה בשמו, שיאוסף מזון במשאיות ומוביר אותו שלא לא ויתרה.

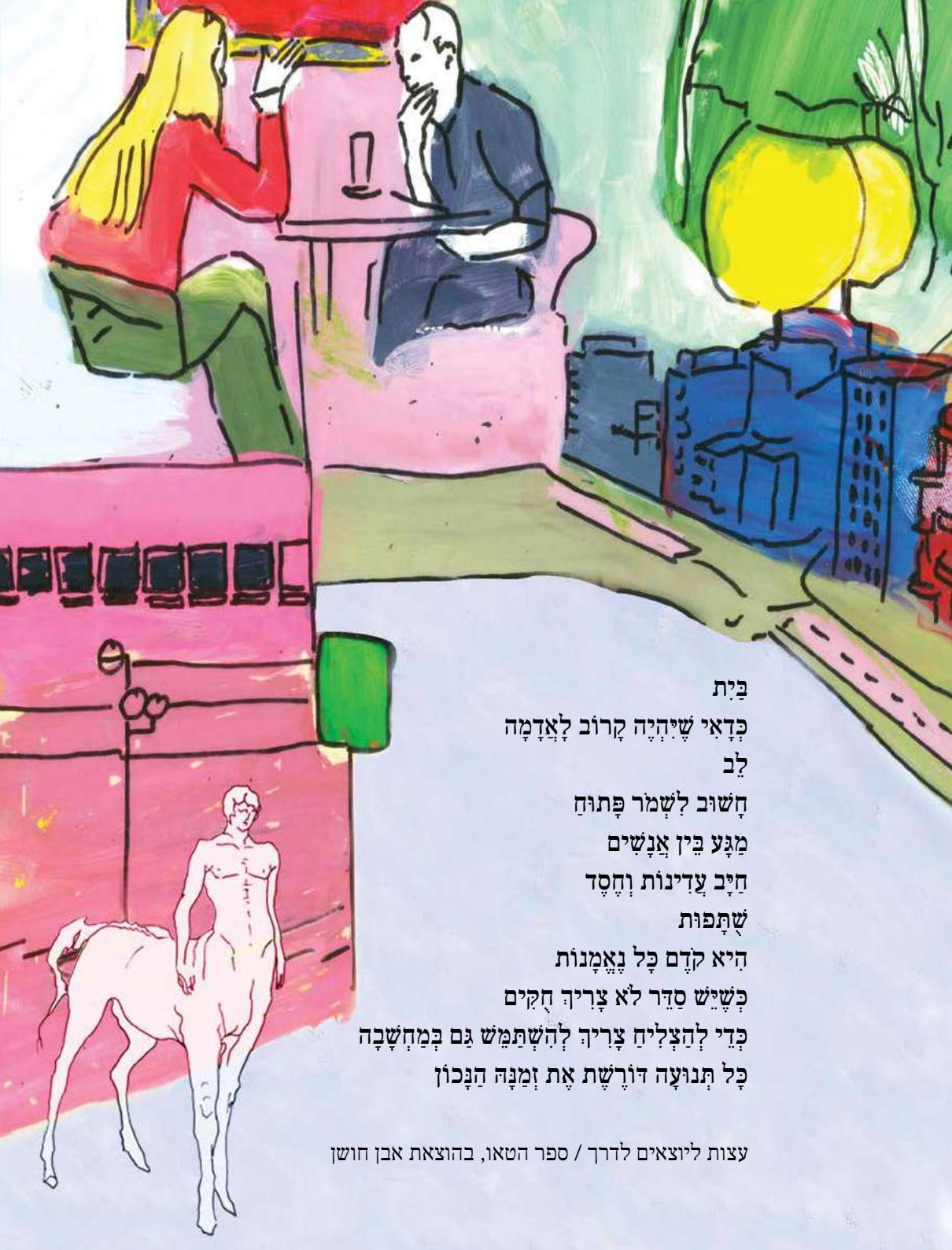
חלפו שנים אחדות וב-2006 פרצה מלחמת לבנון השנייה. אקרים פוליס החדש המוכרת בגוף מתנדבים ארצי במצבי חירום לקחה חלק במאמרים של גופים ואנשים פרטיים,

¹ פרננדו שורץ, "דרך האושר: הפילוסופיה החיה של סוקרטס". הוצאה אקרופוליס החדשה

שאנו פתוחות אל האדם באשר הוא אדם, מעבר לדהוות הזמן. עד לאותו רגע של משבר, די הצלחנו בבר.

שורץ מוסיף, "קיבלה הדיאלוג משילימה עם האפשרות של הליכה לקראת גורל משותף בדרכים שונות. מדובר ביכולת הכל, בשני אנשים חולקים ישות בלתי נראית על ידי קשר נראה, כמו שאחת נולדה 'בין' אלו המקיימים דיאלוג". אני מאמין בהזה בכל ליבי, וכך ברגע האחרון האפשרי היא קראה לי והחומה שעמדה בינוינו התפוגגה לחלוותן. אני מלאת הודה על הרגע הזה בו נוכחתי שוב כי מה שנראה בחומרה בצורה אינה אלא תוצר של הסובייקטיביות שלנו. כל רגע מכיל בתוכו הזדמנות לפרוץ מתבנית כובלת. גורלנו בני אדם מעבר להגדרות פרטניות של גזע, דת ולאים, הוא משותף לנו יכולם להתקרב אל האמת, הבלתי נראית לעין, באמצעות דיאלוג.

בֵּית

כִּדְאי שִׁיחָה קָרוֹב לְאַדְמָה
לְבָ

חִשּׁוּב לְשֻׁמֶּר פָּטוּחָ

מְגֻעַ בֵּין אֲנָשִׁים

חִיבָּעָדִינָה וְחַסְדָּ

שְׁתַפְּכוֹת

הִיא קָדָם כָּל נְאָמָנוֹת

כְּשִׁישָׁ סִידָר לְאַצְרִיךְ חַקִּים

כִּדְיַ לְהַצְלִיכָה אַצְרִיךְ לְהַשְׁתִּמְשָׁ גַם בְּמַחְשָׁבָה

כָּל תְּנוּעָה דָוְרָשָׁת אֶת זְמָנָה הַנְּכָזָן